

WELMNIISCAAT KRANT 8

IN DIT
NUMMER

voorjaar
1996
nr 37

- een gesprek met
Thea Beckman
over haar
nieuwe boek

- van alles
over
wonen in
de Bijlage

- en iets over
Loesje...

SCHRIJVEN IS WEGLATEN

OOST WEST
THUIS IS OOK
NIET ALLES

Deze krant staat in het teken van **WONEN**, je eigen kamer, op kamers wonen, wonen in een kartonnen doos, in een woonwagen, maar ook je woning moeten verlaten, verhuizen, of... vluchteling zijn.

We hebben als bijlage een woonkrant, zonder hypotheek, bankstellen, gordijnen etc, maar met een heleboel boeken om in te wonen!

Interview

LIENEKE
DIKZEUL

haar nieuwe boek

KORTSLUITING

We werden ontvangen in een vrijstaand huis met een grote tuin. Lieneke Dijkzeul omschreef het huis als haar ideale woning. Enthousiast vertelde ze over het huis, de tuin en de mooie omgeving, maar daar kwamen we natuurlijk niet voor. We wilden met haar praten over haar nieuwe boek *Kortsluiting*.

Hoe heb je het verhaal bedacht?

Ik had die verhaallijnen in mijn hoofd. Eén ervan was dat een jongen op de vlucht ging en zich in huizen verstopte, zonder dat die mensen het wisten. Dat leek me een heel spannend gegeven. Daar kwam ik niet verder mee. Tegelijkertijd vroeg ik me af hoe het zou zijn om in een pleeggezin te moeten wonen. Het lijkt me voor kinderen afschuwelijk, ook al worden ze goed opgevangen. Er moest ook iets zweverigs in zitten. Iemand die aan zijn lot is overgelaten. Dat viel op een gegeven moment allemaal samen.

De achtergrond van Daniël wordt een beetje vaag gehouden.

Heeft u dat bewust gedaan?

Ja, want ik ben altijd heel erg bang dat het te sentimenteel wordt. Daar heb ik een verschrikkelijke hekel aan. Zijn achtergrond is natuurlijk ellendig. Je hoeft het niet tot in de details uit te leggen. Juist niet. Je moet een heleboel kunnen vertellen zonder dat het er staat. Zodra ik zelf twijfel of iets erin moet, schrap ik het. Schrijven is veel weglaten.

Daniël heeft op allerlei plaatsen gewoond.

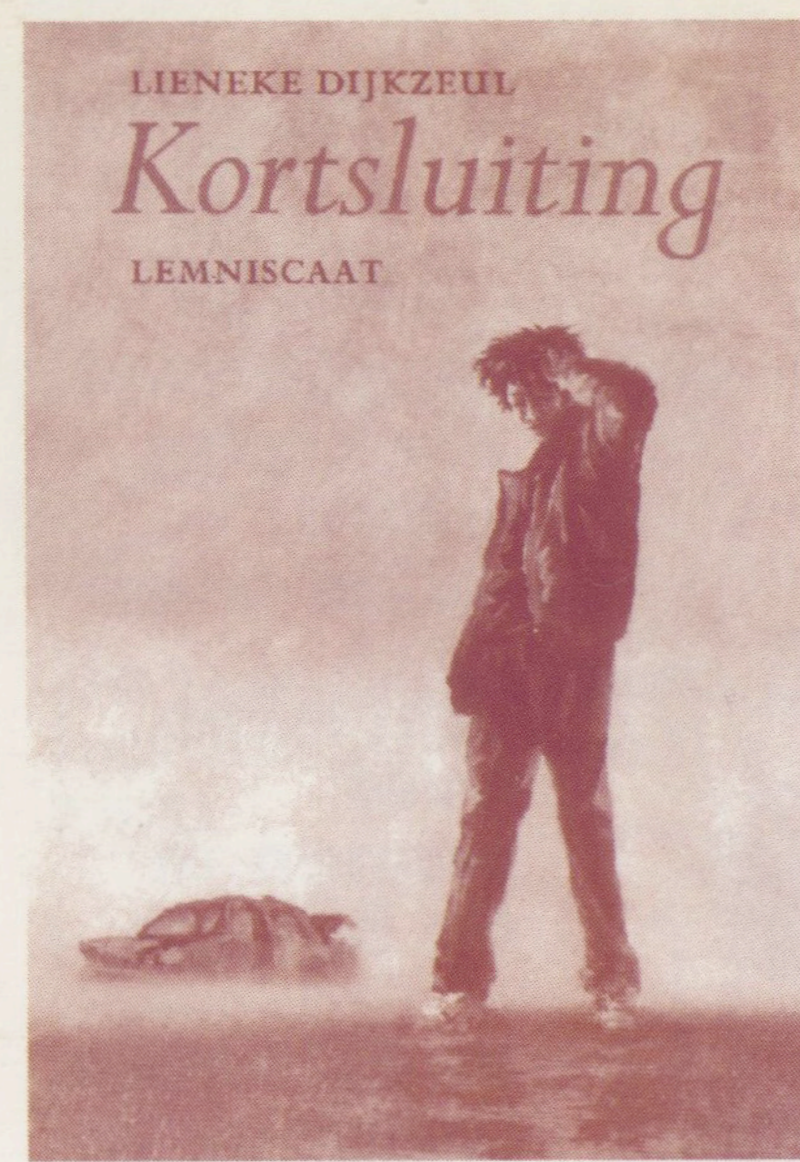
Wat is de gekste plek waar u heeft gewoond?

Ik heb in een kelder van een herenhuis gewoond in Amsterdam. Comfort was er niet. We hadden een oliëkachel. Ook overdag moest er altijd kunstlicht aan. We zaten half onder straatniveau. Als we door het raam keken, zagen we allemaal benen langskomen. Het was ontzettend leuk. We hebben woeste feesten gehouden. We gingen veel uit. Het was de hippietijd, dus er kon veel. De hoertjes stonden voor de deur en daar hadden we een goed contact mee. Soms brachten we ze tussen de 'klussen' door kopjes koffie. Het was een heerlijke tijd, maar ik zou er nu niet meer willen wonen.

Herkent u iets van Daniël of de anderen in uzelf?

Nee, maar wat in elk boek zit, is die eenzaamheid waarmee ieder mens geconfronteerd wordt. De een meer dan de ander, maar elk mens voelt zich ooit in zijn leven weleens ellendig en eenzaam. Die eenzaamheid moet je oplossen om wat gelukkiger te worden. Dat moet je zelf doen, want als je met je handen in je schoot gaat afwachten tot iemand anders vriendschap met je wil sluiten, dan

(vervolgd op pagina 2)

(vervolg van pagina 1)

kom je er niet. Je moet dat zelf willen doorbreken en openstaan voor andere mensen. Dat ben ik ook nog steeds een beetje aan het leren, dat je soms zelf het initiatief moet nemen. Dus wat dat betreft zou je kunnen zeggen dat het op mezelf terugslaat.

Hoe belangrijk is familie voor een kind, denkt u?

Ik denk dat je als kind geen betere start kunt hebben dan wanneer je uit een warm nest komt. Ik denk dat ieder mens daar recht op heeft. Als dat door wat

voor omstandigheid ook fout loopt, denk ik dat het doorwerk in de rest van je leven. Daar raak je door beschadigd. Voor mij is dat ook een grote reden van twijfel geweest of ik een kind wilde.

In uw boek staan veel verrijzingen naar verhalen en gedichten. Waarom?

Ik hou zelf heel erg van poëzie. Ik vind ook dat er bij kinderen weinig aandacht aan wordt besteed. Je kunt ongemerkt iets in het boek stoppen, in de hoop dat het misschien iets doet. Dat gedicht van Nijhoff dat in het

boek staat, vind ik erg goed. Als kind kun je alles, maar als je volwassen bent, raak je een heleboel illusies kwijt. Op de helft van je leven begin je haast te krijgen. Het schiet al op en je wilt nog zo veel. Je hebt misschien wel twintig jaar verknoeid, want dat besef je heel laat. Dat is in dat gedicht mooi verwoord. Het slaat terug op Daniël. Het is een beetje het motto van het boek.

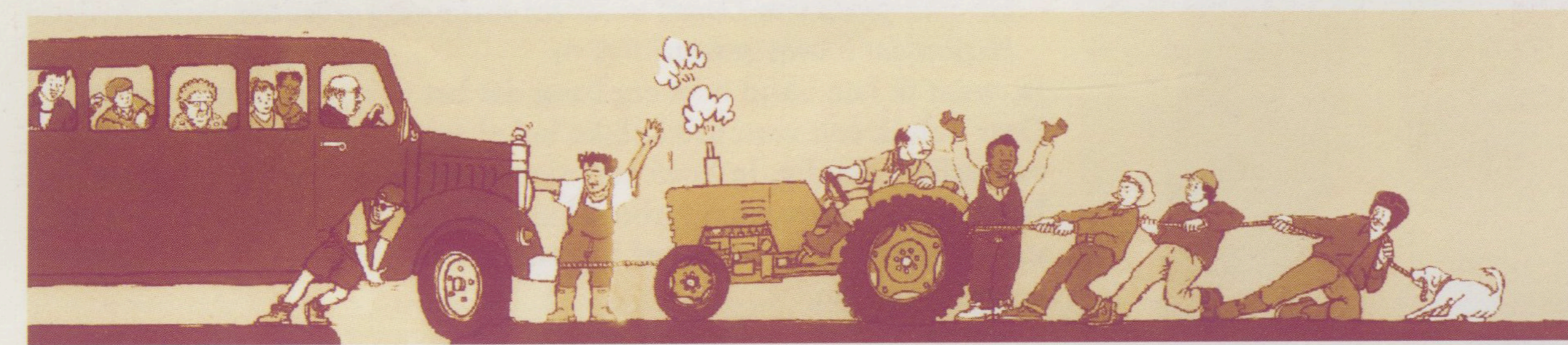
Jorinde en Judith

Colombia, Mexico, Brazilië en Chili liggen niet bepaald naast de deur, maar er worden heel goede boeken geschreven (echt waar!). Gek eigenlijk, dat Latijns-Amerikaanse schrijvers nog niet zo heel lang in de belangstelling staan. Gelukkig staat de boekenweek dit jaar geheel in het teken van de Latijns-Amerikaanse literatuur. Zelf ben ik een fan van Gabriel García Márquez. Zijn verhalen zijn altijd mengsels van dingen die echt gebeurd zouden kunnen zijn, en magische elementen. Vooral *Over liefde en andere duivels* is erg leuk, maar hij heeft nog veel meer boeken geschreven. Soms een beetje vreemd, dat wel. Van Mario Vargas Llosa heb ik alleen *De geesten van de Andes* gelezen. Ook een goed boek. Het gaat over Lichtend Pad, een guerrilla-beweging in Peru, en berggeesten. Een derde bekende is de schrijfster Isabel Allende. Ze schreef *Het huis met de geesten*. (Ja, je leest het goed, alweer

EL DO RADO

geesten!) Er is ook een verfilming van. Paula is haar laatste boek, waarin ze haar familiegeschiedenis vertelt aan haar dochter Paula, die in coma ligt. Maar dat is nog niet alles. Probeer ook eens wat van Pablo Neruda, Julio Cortázar, Laura Esquivel, Carlos Fuentes en Octavio Paz. Wel een nadeel: je kunt beter niet proberen de namen uit te spreken of uit je hoofd te leren. Vind je dat een erg groot bezwaar? Geen probleem – Nederlandse schrijvers als Gijs Wanders en Inge Holtwijk brengen met hun boeken Latijns-Amerika een beetje dichterbij.

Jorinde

KINDERBOEKENPOST

KINDERBOEKENPOST

Hij zit bij deze krant verpakt: de eerste catalogus van een boekenclub voor de kleintjes, met leuke prentenboeken, voorlees- en sprookjesboeken. Een heel leuk initiatief, vinden wij. Wil je een zusje, broertje, neefje, nichtje (of een ouder) met een bijzonder cadeau verrassen? Geef dan een abonnement op Kinderboekenpost!

Lemniscaatclubleden krijgen vijf gulden reductie op het jaarabonnement en betalen maar 15 gulden voor het eerste jaar.

Je moet dan wel de reductiebonde meesturen als je jezelf (of iemand anders) opgeeft als lid.

Als je zo'n lidmaatschap cadeau krijgt betekent dat niet alleen een jaar lang reductie bij de aankoop van leuke boeken; je krijgt ook nog eens een welkomstdadeau ter waarde van f 22,50. Niet gek voor maar 15 gulden!

bijzondere BOEKEN GEVRAAGD

Af en toe krijgen we brieven van clubleden die op zoek zijn naar een bepaald boek. Vandaar deze rubriek. Liesbeth Duits bij de spits af.

'Toen ik in groep 5/6 zat heb ik *Alleen op de wereld* gelezen. Dat was een groot, dik, rood boek. Ik ben het kwijt en ik kan alleen de nieuwe editie vinden. Kan iemand mij helpen aan die oude, rode editie?'

Eh Liesbet, we zijn een beetje je adres kwijt, zou je die opnieuw kunnen sturen? En degene die je zou kunnen helpen zou die ook naar het redactieadres willen schrijven en/of verzenden? Excuses! red.

AGENDA

Dit voorjaar kun je Lemniscaat-auteurs op de volgende plaatsen ontmoeten. Als er geen tijd bij vermeld staat moet je even contact opnemen met de desbetreffende bibliotheek, boekhandel en / of school.

ZATERDAG 9 MAART

Van 15.00 tot 17.00 uur signeert Thea Beckman haar boeken in Boekhandel Jacques Baas, Traay 4c in Driebergen.

DINSDAG 19 MAART

Gijs Wanders in Steenwijk in het kader van het Schrijversfestival.

WOENSDAG 20 MAART

Anke de Vries in de Openbare Bibliotheek Schildersbuurt aan de Koningstraat 439 te Den Haag. Lieneke Dijkzeul signeert haar boeken van 16.00 tot 17.00 uur in Boekhandel Arentsen aan de Markt 27 te Culemborg.

23 EN 24 MAART

Gijs Wanders op de Nederlandse school Prinses Juliana aan de D'Oultremontstraat 19 te Brussel. Op 23 maart is hij er vanaf 19.30 uur en op 24 maart vanaf 15.30 uur.

DONDERDAG 28 MAART

Lieneke Dijkzeul in de Openbare Bibliotheek van Cuyk aan de Kaneelstraat 64 te Cuyk.

WOENSDAGMIDDAG 3 APRIL

Thea Beckman signeert haar boeken in Boekhandel Den Boer in Baarn.

DINSDAG 9 APRIL

Lieneke Dijkzeul in de Openbare Bibliotheek van Hoogeveen aan de Bentinckslaan 20a te Hoogeveen.

DONDERDAG 11 APRIL

Anke de Vries in de Openbare Bibliotheek te Bakel aan de Bernhardstraat 15.

VRIJDAGAVOND 12 APRIL

Thea Beckman signeert haar boeken in Boekhandel Bouwman te Maarssen.

MAANDAG 15 APRIL

Anke de Vries in de Openbare Bibliotheek te Delft aan de Kruisstraat 71.

ZATERDAGAVOND 4 MEI

Gijs Wanders houdt om 18.30 uur een herdenkingstoespraak in het Gemeenschapscentrum Arca-de te Zeewolde.

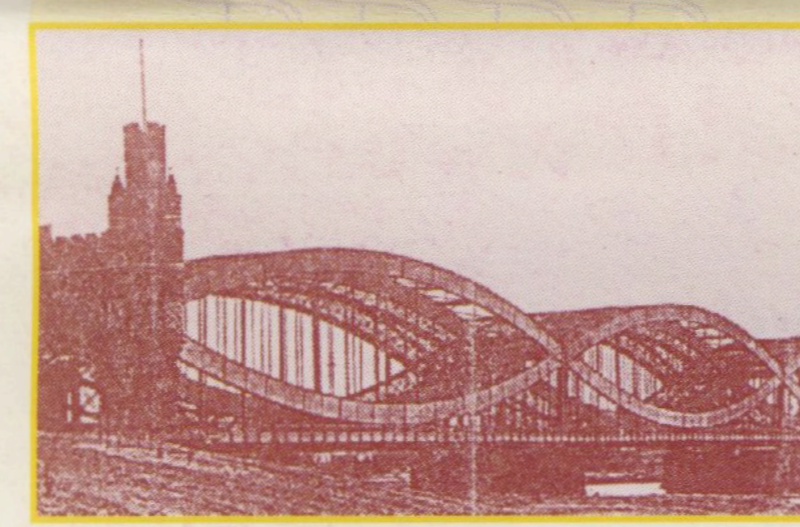

Lemniscaat zie je overal

Lemniscaat zie je niet alleen in Nederland. Ook in Oostenrijk bijvoorbeeld, in het plaatsje Sankt Johann in Tirol. Meis Duijser was er als de kippen bij en haar vader bleek gelukkig een fototoestel bij zich te hebben. Bedankt, Meis!

We hebben in de loop van de jaren al een heleboel foto's van Lemniscaaten toegestuurd gekregen, maar deze springt er echt uit. Een helemaal 100% Lemniscaat is het niet, maar hij is wel prachtig, deze Lemniscaat-brug. Bedankt, Liesbeth Duits.

DE favoriete boeken van een redactielid

EEN VRIENDIN VAN MIJ KAN DE BOEKEN DIE ZE gelezen heeft op de vingers van twee handen tellen. Ongelooflijk, maar waar. Voor haar is elk woord dat ze leest een moeilijke opgave. Ik had juist moeite met boeken zoeken die ik nog niet gelezen had, want de bibliotheek bij mij in het dorp is niet zo groot. Tja, zo heeft iedereen zijn eigen problemen... Toen ik heel klein was en nog niet kon lezen, las mijn moeder mij vaak voor. Ik steeds in mijn boekenkast en voor deze gelegenheid bekeek ik het nog eens. Tot mijn verbazing kende ik hele stukken uit mijn hoofd! Nu ik toch tussen mijn boeken zat te neuzen: Hans Stolp heeft ook een heel mooi boek geschreven. Het heet *De Gouden Vogel*. Als ik bang was en niet kon slapen, las ik het vaak. Het hielp om rustig te worden. De wolven onder mijn bed verdwenen, mijn vader en moeder werden niet vermoord door de tandarts en de heksen stopten me niet meer in hun kookpot. Een hele opluchting! Mijn favoriete oorlogsboek is van Evert Hartman, *Oorlog zonder vrienden*. Vooroordelen, ideeën over goed en kwaad, het wordt allemaal uit de weg geruimd. Een volko-

Van boek ... NAAR AVONTUUR! EEN KRUISTOCHT IN SPIJKERBROEK-SURVIVAL-WEEKEINDE

Nooit van zoiets gehoord? Een 'survival-weekeinde' geïnspireerd op het bekende boek van Thea Beckman. Je gaat als één van de vele kinderen op kruistocht en je le...oor jezelf te zorgen: je eigen voedsel vangen, verzamelen en bereiden, je eigen schoeisel maken en nog veel meer.

Dit 'Kruistocht in spijkerbroek-survival-weekeinde' vindt plaats op 26-28 april in de Drunense Duinen en wordt georganiseerd door: VRIEJON Jeugdkampen, Postbus 17, 2900 AP Capelle a/d IJssel. Voor meer informatie kun je bellen met Colin de Vries:

(0031) 010-4583402.

men andere kijk op de oorlog dan al die spannende verzetsverhalen. Guus Kuijer is mijn favoriete schrijver. Elk boek is weer anders. Hij heeft een heel eigen kijk op alles en dat vind ik leuk. Hij schreef boeken voor alle leeftijden, ook voor volwassenen, maar elke keer als ik een boek van hem op mijn literatuurlijst wil zetten, kom ik er weer achter dat mijn leraren Nederlands daar nog nooit van gehoord hebben. Schande! *De redder van Afrika*, als ik er toch eenje uit moet kiezen, is geweldig, mooi en prachtig. Met mijn leraar Engels is het gelukkig beter gesteld. We moeten uit een hele lijst boeken zes kiezen die we dan gaan lezen. Hij was zo aardig om *1984* van George Orwell erbij te zetten. De science fiction roman van de eeuw. En of we tegenwoordig echt in zo'n verschrikkelijke wereld leven als hij beschrijft? Dat laat ik aan jou over.

Jorinde

WEDSTRIJD

De volgende krant wordt een vurige, waterige, aardige, maar ook luchtige krant!

We laten ons inspireren door de vier elementen: aard, vuur, water en lucht.

We vragen jullie een verhaal te schrijven dat iets te maken heeft met een van deze elementen!

De vier mooiste verhalen worden bekroond met een Lemniscaatboek naar keuze. Zet je wens er maar meteen bij als je een verhaal instuurt!

Vervolgverhaal

Inges handen trilden. Ze was nieuwsgierig. Maar toch wilde ze op de een of andere manier niet weten wat er in de envelop zou zitten. Misschien had het iets met de verdwijning van Onno of de inhoud van de doos te maken... Ze aarzelde. Wilde ze het echt weten? Goed dan, ze hoopte stiekem dat in de envelop aanwezig zouden zitten om Onno op te sporen. Inge sloot haar ogen en trok een klein wit papertje onwillig uit de envelop. Toen ze haar ogen weer opende zag ze dat er iets op gedrukt stond, maar het was te donker om het te kunnen lezen. 'Kom nou mee en zoek Onno.' Vaders stem stierf weg. 'En?' Jerry keek haar doordringend aan.

'Het is te donker, ik kan het niet lezen.' Pas nu voelde Inge dat haar handen helemaal koud en klam waren. Ze wilde weer naar de tent. Was Onno nu maar hier. Jerry greep Inges arm: 'Kom op, neem de envelop maar mee.' Hij trok haar het duister in. 'En de doos?' vroeg Inge paniekerig. 'Maak je geen zorgen,' stelde Jerry haar gerust. 'Ik heb hem op een andere plaats gezet en bedekt met bladeren. Zo is hij moeilijk te vinden.' Inge liet zich door Jerry leiden. Hij had zijn hand stevig om de hare gesloten. Een gestalte kwam op hen af: het was vader. 'We kunnen beter naar de tent gaan. Morgen zoeken er verder.' Op de camping was alles rustig.

Het was nog donker en iedereen sliep. Moeder kwam de tent uit waar zij samen met vader sliep. 'Heb je hen gevonden?' vroeg ze dringend. Vader knikte: 'Jerry en Inge wel, maar Onno is spoorloos.' Moeder keek bezorgd. 'Jerry, ga jij maar naar je tentje toe, of je ouders worden boos.' Ze richtte zich tot vader en vervolgens: 'Moeten we de politie niet bellen? Misschien is Onno ontvoerd.' Vader schudde zijn hoofd: 'Daar heb ik ook aan gedacht, maar dat is zinloos. Onno is nog geen vierentwintig uur verdwenen.' Jerry liet Inges hand los en gaf haar een schouderklopje. 'Hou je taai!' 'Kunnen we echt niets doen?' 'O, Inge, kom erin.'

'O, wat moeten we doen?' 'Naar bed gaan,' stelde vader voor. 'En eens flink uitrusten. Morgen komt er weer een dag.' Iedereen verdween in zijn tent. Vader was wel van het soort dat niet snel ongerust werd. Maar moeder deed geen oog dicht. En Inge ook niet. Ze had het niet meer. Voor de tweede keer die nacht ritsde ze haar tentje open en liep naar het blauwe tentje van Jerry, dat iets verder stond. 'Jerry,' fluisterde ze. 'Jerry.' Nu iets ongeduldiger. De inmiddels verfrommelde brief ontklemd ze met haar rechterhand. 'Jerry!' Geen reactie. 'Jerry,' zei ze nog een keer, 'ik ben het, Inge.' Er volgde een geeuw. 'Wa... wat? O, Inge, kom erin.'

Dankbaar kroop Inge bij Jerry in de tent. Toen ze het tentje weer gesloten had, haalde ze de envelop te voorschijn. Ze knipte haar zaklantaarn aan en keek naar Jerry. Hij zag dat ze bang was, want hij zei: 'We vinden hem wel; morgen nemen we een kijkje in het huis, weet je nog?' Het huis? O nee, het huis! Ze had geen tijd om verder te denken. Met trillende vingers haalde ze het briefje uit de envelop en las: 'Zoek je Onno, begeef je dan naar de plaats waar de ziel van "Trudo King Darco" ten hemel is gegaan. De anonieme X' Inge keek op. 'Bedoelt hij het kerkhof?' Jerry knikte...

Inde Vandoren, Kessel-Lo.

SCHRIJVEN IS NIET VOOR

MEISJES

Interview met Thea Beckman

De Burgerwezen Antje, Jacob, Paulus en Alida Boom, ca. 1894 (foto Amsterdams Historisch Museum).

We begonnen met een inleidende vraag, waarvan het antwoord al meteen veel van onze andere vragen beantwoordde:

Hoe komt u aan het onderwerp?
Als antwoord vertelt ze het volgende voorval. Toen Thea Beckman in Amsterdam op de boekenmarkt stond, kwam er een mevrouw naar haar toe die zei: 'In maart 1996 is er een grote tentoonstelling over het Burgerweeshuis in het Historisch Museum in Amsterdam, mede omdat daar vroeger het Burgerweeshuis was gevestigd', en ze vroeg: 'Is dat geen leuk onderwerp voor een boek?' Die vraag bracht Thea Beckman op het idee om een verhaal te schrijven dat zich afspeelt in het Burgerweeshuis. Eerst zocht ze naar informatie over het Burgerweeshuis: in boeken en bij het weeshuis zelf, door met de mensen die er werkten te praten. Een heleboel dingen in het boek zijn verzonnen, zoals de personen, maar er waren ook een heleboel dingen die ze niet hoofdfeite verzonnen, zoals de ruzie in het jongenshuis. Dat is

meerdere malen echt voorgekomen en dat is niet zo gek ook, want waar zoveel kinderen zijn met zoveel verschillen in karakter, leeftijden en achtergronden, daar breken natuurlijk nogal eens ruzies uit. Dat werd dan liever niet bekendgemaakt, want dat zou ten koste van van

de goede naam van het Burgerweeshuis.

Waarom heeft u een meisje als hoofdpersoon gekozen? Waarom geen jongen?

Het antwoord op deze vraag luidt: De hoofdpersoon van het vorige boek, *De doge-ring van*

Venetië, was een jongen en Thea Beckman houdt van afwisseling, dus nu heeft ze een meisje de hoofdrol gegeven. Maar er zit toch nog meer achter. Al 40 jaar geleden heeft Thea Beckman een boek gelezen van Virginia Woolf. In dat boek denkt die schrijfster: Stel dat Shakespeare

een zus had gehad die even geniaal was als hij. Wat voor kansen zou die dan hebben gehad in die maatschappij omstreeks 1590 – 1610? Dat idee heeft haar nooit meer losgelaten, dus nu ze toch een meisje nam, waarom dan geen hoogbegaafd meisje? De gebouwen van het Burgerweeshuis staan er nog steeds. Op de poort is het gedicht te lezen dat staat op de eerste bladzijde van het boek. Als je wilt kun je nog steeds over de pleinen van het weeshuis lopen en het museum bezoeken. In het boek komt vaak de duivel voor, omdat men vroeger de kinderen onder de duim wilde houden. En daarvoor gebruikte men de hel, de duivel en de verdoemenis. Iets wat Thea Beckman op haar zoektocht ontdekte en wat veel indruk op haar maakte, is dat de meisjes en jongens, al zijn ze zus en broer, strikt van elkaar gescheiden worden als ze eenmaal in dat weeshuis zijn. Ze zijn al hun vader en moeder kwijt en dan raken ze ook nog hun broer en zus kwijt.

Op 5 maart zal Thea Beckmans nieuwe boek worden gepresenteerd in het Burgerweeshuis bij de opening van de tentoonstelling.

Jorinde Klungers en Fleur Sterk

Fragment uit Saartje Tadema

Een zaal met kolossale schilderstukken aan de hoge wanden, met een schouw waarin een vuur brandde en waarboven en waarnaast ook weer schilderijen hingen. Rondom een zware tafel met balpotten zat een zestal heren, in zwarte kostuums met witte beffen. Alle zes droegen ze een pruik. Achter hen stond een heer, ook in het zwart en met een pruik op. Hij hield papieren en een ganzepen in de hand. Nog veel meer stoelen, met leer bekleden, sierlijke tafeltjes tegen de wanden geschoven, een grote staande klok die plechtig tikte. En boven dat alles een reusachtige kroonluchter die lichtjes rinkelde. Saartje, overveldigd door zoveel pracht, durfde de mannen om de tafel niet aan te kijken. De Binnenmoeder maakte een korte kniebuiging. 'Heren,' zei ze en haar stem klonk zeer eerbiedig, 'dit zijn Dirk en Sara Tadema, ondanks hun naam echte Amsterdamse poorterskinderen. Sedert 16 mei 1712 volle wees.' De regenten keken naar de kinderen, vooral naar Dirk. 'Hoe oud ben je, jongen?' vroeg één van hen.

'Bijna elf jaar, meneer.' 'Dan kun je naar het jongenshuis. Van Swieten, maak daarvan een aantekening.' De man met de ganzeveer schreef. 'Ben je op school geweest?' vroeg nu een van de andere heren. 'Ja mijnheer.' 'Dus je kunt lezen en schrijven?' 'Ja mijnheer.' 'Wat deed je vader?' 'Hij was meester-timmerman op de werf van de Verenigde Oost-Indische Compagnie.' 'Dan kan de jongen naar de timmerschool.' Saartje zag het gezicht van haar broer oplichten. En nu werd ze opeens nieuwsgierig, vergat haar verlegenheid. Zouden de heren voor haar ook iets prettigs verzinnen? De Friese naam van de kinderen bleek de heren toch nog aan het twijfelen te brengen. 'Tadema... Tadema...' En toen vroeg een van hen aan de Binnenmoeder: 'Het is toch wel zeker dat dit poorterskinderen zijn?' 'Ja mijnheer,' riep Saartje, 'mijn grootvader was een Fries, maar hij kwam naar Amsterdam en

werd hier poorter. Hij was scheepstimmerman, net als vader, en...' 'Mond houden,' siste de Binnenmoeder. Saartje schrok en zweeg. Ze had haar vader, die ze mateloos had bewonderd, dikwijls horen praten over zijn vader, die ze zo'n stoere Fries was geweest. Ze was er trots op. De heren regenten staarden haar aan, ontstemd omdat ze voor haar beurt had gesproken. 'Hoe oud ben je, meisje?' 'Zeven jaar... mijnheer.' 'Dan gaat ze naar het kindershuis en kan ze naar school.' 'Naar school?' riep ze blij. Daar was die prettige beslissing dus. Net als Dirk begon ze te stralen. 'Ja, graag! Ik kan al lezen, maar schrijven gaat nog niet zo goed. En...' 'Lezen? Kun je lezen?' 'Ja mijnheer. Ik mocht moeder weleens voorlezen en...' 'Ben je dan ook op school geweest? Je bent pas zeven, zei je toch?' 'Ik ging niet naar school. Moeder was ziek en had me nodig. Maar ik leerde het uit boeken van Dirk. En...' 'Wat kun je nog meer?'

'Een beetje koken en naaien. Ik moest Kobbetjes – ik bedoel de kleren van mijn kleine broertje Kobus bijhouden, moeder kon dat niet meer. Hij was nog zo klein en dus zorgde ik voor hem. Hij was erg lief, Kobbetje, en...' Opeens huilde ze. De herinnering aan Kobbetjes mollige armpjes om haar hals werd haar te machtig. Terwijl haar schouders schokten voelde ze een troostende hand in haar nek. 'Stil nu maar,' fluisterde de Binnenmoeder. 'Julie kunnen gaan,' zei een van de heren. De Binnenmoeder knikte opnieuw even door de knieën en siste de kinderen toe: 'Bedank de heren regenten.' Allebei stamelden ze iets als: 'Dank u wel' en 'God zegene u', en toen hief Saartje de ogen op, zag voor het eerst het plafond van de regentenzaal en hapte naar adem. 'O, wat mooi,' riep ze en wees naar boven. Want plotseling waren haar de grandoelzame plafondschilderingen opgevallen, de heldere kleuren, de levendige voorstelling, alsof je recht in de hemel keek. De Binnenmoeder trok haar snel de

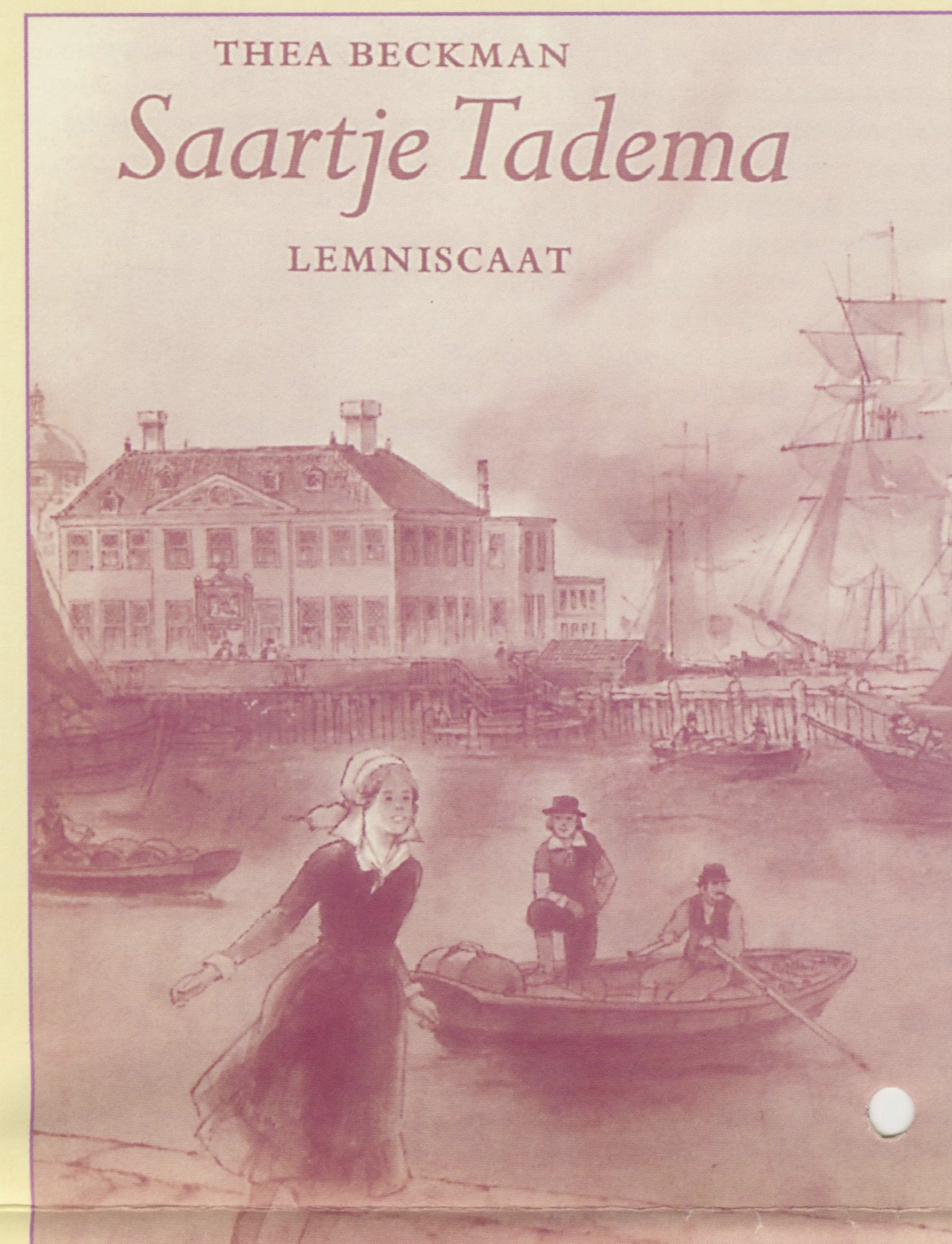

Jongens en meisjes gescheiden

Voor leerlingen van de brugklassen voortgezet onderwijs en groep 7 en 8 basisonderwijs is vanaf eind maart een kort educatief project beschikbaar bij de tentoonstelling. Daarin werken

leerlingen met fragmenten uit 'Saartje Tadema' van Thea Beckman. Tijdens het museumbezoek worden jongens en meisjes gescheiden en nemen ze o.a. deel aan een stukje onderwijs

zoals dat rond 1900 in het Burgerweeshuis werd gegeven. Docentbijeenkomst 27 maart. Voor meer informatie: 020 - 523 17 43 (werkdagen 13 - 17 uur)

THEA BECKMAN
Saartje Tadema
LEMNISCAAT

Voor 50% naar het Museum

Het boek *Saartje Tadema* wordt gepresenteerd op 5 maart in het Amsterdams Historisch Museum dat gevestigd is in het Burgerweeshuis aan de Kalverstraat 92 in Amsterdam. De poort waar Saartje als klein meisje het Burgerweeshuis binnenging is er nog steeds. De rest van het gebouw overigens voor een belangrijk deel ook. Wil je weten hoe het er daar uitzag en toegang dan kun je de tentoonstelling: **JONGENS EN MEISJES, Het Leven in het Amsterdams Burgerweeshuis** bezoeken van 7 maart tot en met 18 augustus 1996. Leden van de Lemniscaatclub krijgen korting op de toegangsprijs. De kortingsbon vind je in de **bonnenlijstje**.

melde Saartje. Vrouw Geraads stond nog steeds in de hal. Geschrokken hoorde ze het standje aan. 'Was ze... was Saartje brutaal tegen de regenten?' 'Nou nee. Een beetje vrijmoedig.' De buurvrouw knikte. 'Saartje is een vreemd kind,' vertrouwde ze de Binnenmoeder toe. 'Erg bijdehand, dat wel, maar ze weet haar plaats niet altijd. Nu ja, ze is nog zo jong.' Saartje trok de buurvrouw opgetogen aan de arm. 'Ik mag naar school, naar een echte school, net als Dirk. En hij mag naar de timmerschool.' 'Dat... dat is mooi. Kinderen, ik moet naar huis. Dirk, ik wens je het allerbeste, en jij, Saartje, denk erom: altijd gehoorzaam zijn.' Er stonden tranen in haar ogen. Ze ging snel weg, de binnenplaats over, de poort door, en verdween uit het gezicht. Hulpeeloos staarde Saartje haar na. Een knecht in weeshuisuniform kwam de hal in en de Binnenmoeder vertrouwde hem de kinderen toe. 'De jongen moet naar het jongenshuis, het meisje naar het

kindershuis.' 'Zal gebeuren,' zei de man. 'Kom maar mee, jullie.' Saartje keek op naar de Binnenmoeder. 'Dank u,' zei ze, want dat scheen hier de gewoonte te zijn, overal voor bedanken. De knecht wees naar de openstaande deur. 'Kom.' Aan de andere zijde van de binnenplaats, tegenover het Middelhuis, stond het kindershuis, een mooi gebouw met beeldhouwwerk langs de gevel en met op de hoek een galerij waar een aantal kindertjes aan het spelen was. Kleine kinderen waren het, beslist niet ouder dan een jaar of vijf, zes. 'Dit is het kindershuis,' wees de knecht, 'daar ga jij naar toe. En jij, jongen, komt met mij mee naar het jongenshuis.' Er kwam een dienstmeid uit de deur van het kindershuis en de knecht duwde Saartje naar haar toe. 'Ze moet nog aangekleed worden,' zei hij. Daarna trok hij Dirk mee naar de tussenpoort. 'Waar is dat jongenshuis dan?' riep Saartje. 'Aan de eerste binnenplaats.' 'En ik dan?'

'Jij gaat met mij mee,' zei de meid. 'Maar Dirk is mijn broer, we horen toch bij elkaar te blijven!' 'Geen sprake van. Hij is al een grote jongen.' 'Ja, en grote jongens wonen in het jongenshuis,' vulde de meid aan. 'Maar...' Het hielp niet, ze werden gescheiden. De knecht verdween met Dirk door de poort, die dreunend achter hem dichtviel. De meid trok Saartje mee, de stoep van het kindershuis op. 'Niet janken,' zei ze. Maar Saartje jankte niet. Ze was helemaal verbijsterd en keek nog eens om naar de tussenpoort. 'Wanneer zie ik mijn broer dan weer? Op school?' 'Welnee, jij gaat straks naar de kinderschool. Maar eerst moet je worden aangekleed.' 'Ik ben al aangekleed!' De meid lachte. 'Kom nou maar.' Buurvrouw Geraads was weggegaan, Kobbetje was de vorige dag naar de minnemoei gebracht; nu was ze ook nog gescheiden van haar broer Dirk... Saartje voelde zich plotseling wel erg alleen.

HARTEKLOP

van verhaal... naar toneel... naar verhaal?

Toneelgroep 'Het Waterhuis' in Rotterdam is bezig de laatste hand te leggen aan een bijzondere voorstelling voor scholen: een toneelstuk gebaseerd op het waar gebeurde verhaal van een meisje van twaalf jaar dat in Colombia bij een vulkaanuitbarsting in een modderstroom terecht kwam. Zij zat beknelde en kon niet worden losgemaakt. Langzaam steeg de modder, en zij stierf. Een journalist die vlak bij haar kon komen, heeft alles geprobeerd, maar kon haar niet los krijgen. Hij kon alleen bij haar zitten en wachten op hulp. In de vele uren dat ze samen waren vertelde zij hem haar verhaal; het verhaal van haar familie en van haarzelf, naar de traditie van haar land. Als je voelt dat je gaat sterven vertel je het verhaal verder. Daarmee leef je voort in het hart van degene aan wie het verhaal wordt verteld. Twee spelers van 'Het Waterhuis' hebben wekenlang gerepeteerd op de basisschool Finlandia in Rotterdam, en iedere week is er een repetitie met de kinderen uit groep 7 van die school, die nauw bij de hele voorstelling betrokken zijn. Ze luisteren niet alleen, maar geven ook hun mening. Ze praten met de spelers en de regisseur. Ze spelen zelf en ze schrijven ook verhalen. Het verhaal dat je zou vertellen als je in een dergelijke hopeloze situatie verzeild zou raken. Zo wordt een verhaal een toneelstuk dat weer leidt tot een verhaal. Wij dagen jullie uit ook een verhaal te schrijven. Het mooiste verhaal komt in ieder geval in de Lemniscaatkrant. Wij mochten bij een repetitie aanwezig zijn, samen met groep 7. Het was een aangrijpende voorstelling. We zaten ademloos te luisteren en raakten na afloop niet uitgepraat. De voorstelling heet 'Harteklop'; ze zal eerst worden uitgevoerd in de Schiedamsburg in Rotterdam. De première is op 8 maart; ook op 9 en 10 maart zijn er voorstellingen. Daarna wordt ze op scholen gespeeld.

VERHALENWEDSTRIJD

Stel je voor dat je in zulke benarde omstandigheden terecht komt dat je niet weet of je het zult halen. Welk verhaal zou je dan willen vertellen?

Schrijf dit verhaal op en stuur het naar de redactie voor 1 mei 1996. Het mooiste verhaal wordt bekroond met een boek en geplaatst in de volgende Lemniscaatkrant.

MIJN KNUFFELBEER IS BANG DAAROM SLAAP IK BIJ HEM

Weleens gehoord van Loesje? Dat meisje dat met haar scherpe teksten op affiches heel Nederland in haar ban houdt? Dat met haar posters menige stad opróólt? Ken je haar niet? Dan wordt het tijd voor een kennismaking!

Loesje is geen echt bestaand meisje. Het is een enorm grote vereniging van mensen die zich allemaal inzetten voor Loesje. Ze bedenken teksten voor op de posters, houden ludieke acties en proberen zo de 'positieve kant van het leven te belichten'.

Loesje als mens bestaat dus niet, het is gewoon een verenigingsnaam zoals Ajax of Natuurmonumenten.

De club bestaat al bijna 10 jaar en kent zelfs afdelingen in het buitenland. Daar worden de affiches vaak illegaal geplakt. Om te voorkomen dat de plakkers worden opgepakt zet Loesje nepplakkers in. Die staan met emmers zonder lijm en affiches zonder tekst zogenaamd te plakken. Als de politie ze oppakt zijn ze niet strafbaar. Met gevolg dat de politie voorzichtiger wordt met het arresteren van plakploegen.

NOG TIEN GEMEENTES EN IK KEN ALLE POLITIEBURGERS

VERHUIZEN

Er gaat toch even een rilling door me heen als ik de inhoud van mijn kamer, ingepakt in vier loodzware en heel grote dozen, uit het huis zie dragen door de verhuizers. Eergisteren heb ik mijn poes Bertje nog weggebracht. Ze kon niet mee naar ons nieuwe huis. Ze is nu veilig ondergebracht bij vrienden.

Maar vanaf het moment dat ik Bertje wegbracht, miste ik haar al. En ik zal nog veel missen. Vrienden uit mijn vroegere buurt en van mijn oude school zal ik minder vaak zien. Ik zal al mijn energie en bovendien heel wat moed nodig hebben om andere vrienden te maken in mijn nieuwe buurt en school. Maar dat zijn zorgen voor later.

Nu gaat mijn aandacht in de eerste plaats uit naar mijn nieuwe kamer. Ik ga hem schilderen in verschillende kleuren en daarna de meubeltjes erin plaatsen. Als laatste zet ik er de rest van mijn spulletjes. Alleen dat wat ik echt waardevol schat, heb ik nog bewaard. De rest heb ik weggedaan. Twee weken voor de eigenlijke verhuizing begon ik hier al mee. Op zulke momenten flitsten er beelden van ex-Joegoslavië door mijn hoofd. Mensen moeten daar bijna alles achterlaten en kunnen echt alleen het broodnodige meenemen. Daarmee vergeleken valt mijn verhuizing eigenlijk wel mee.

Lysbet

LOESJE

**HIER SPREEKT
UW GEZAGVOERDER
OMDAT
DE STEWARDESS
JARIG IS
GAAN WE NU
20 LOOPINGS MAKEN**

Worden er toch mensen opgepakt, dan blijven ze lachen. Een beetje plakker schudt immers de hele wereld wakker.

In ro jaar tijd is Loesje uitgegroeid tot een wereldwijde organisatie. Tot in China zijn ze bekend. Zelfs Urk heeft een eigen Loesje-afdeling. En hoewel Loesje ontkent commercieel bezig te zijn, verkopen ze per jaar duizenden boekjes met hun teksten, Loesje-scheurkalenders, Loesje-T-shirts, Loesje-agenda's, zelfs Loesje-schriften en Loesje-kaftpapier. De opbrengst? 'Die stoppen we echt voor 100% in onze activiteiten.' Commercieel of niet, Loesje is voorlopig nog niet uitgeplakt. Houd de plakzuilen, bushokjes, grijze stadsmuren en grauwe wanden dus maar in de gaten. Binnenkort prijkt er ongetwijfeld een tekst van Loesje.

Joost van Kleef

WEES JEZELF, ER ZIJN AL ZOVEEL ANDEREN

'MIJN HUIS IS MIJN KASTEEL' VERSNEDEN ALS EEN AJUIN

'Mijn huis is mijn kasteel' is een veel gehoorde uitdrukking. Maar een hol in de grond, bedekt met wat takken, een houten hut of een iglo, kun je toch moeilijk een paleis noemen. Toch wonen er nog mensen in zo'n hol, in zo'n hut of in een iglo. Bovendien voelen deze mensen zich daarin thuis en maken ze zich op hun manier comfortabel.

Waar ter wereld de mens zich ook een woning bouwde, steeds weer wist hij zich (soms met de primitiefste middelen) te beschermen tegen koude en hitte, droogte en regenval, en soms zelfs tegen de aanvallen van wilde dieren.

De eerste architecten op aarde gebruikten takken en leem. Later vond men de baksteen uit. Dat was een geweldige stap vooruit. Tegenwoordig bouwen wij met staal, glas en kunststof.

Reusachtige wolkenkrabbers verheffen zich tot bijna in de wolken.

Maar terwijl wij binnenkort misschien zullen bouwen op straks door ons te bezoeken planeten, leven op onze aarde nog steeds mensen in hollen. Huizen zijn, net als mensen, overall verschillend. Of zoals een Turks spreekwoord zegt: 'Iedereen heeft zijn manier om een ajuin te snijden.'

Gebaseerd op: *Van holwoning tot wolkenkrabber* van Robbin Irvin.

Leentje

EEN EIGEN KAMER

Een eigen kamer is belangrijk; een plek waar je je kunt terugtrekken, je eigen geheime schatten kunt bewaren en je moeder ongehoord kunt uitschelden wanneer je weer eens ruzie hebt gehad.

Je bed staat er, je klerenkast, meestal een tafel, met stoel uiteraard, en alle Lemniscat-leden hebben zeker wel boeken. Ik persoonlijk zit toch het liefst in de woonkamer en pas als ik ruzie heb met m'n ouders, besef ik hoe fijn het is om een eigen kamer te hebben. Al jaren smeek ik om een slot op m'n deur, want m'n moeder heeft de neiging om plotseling binnen te stormen. Toch krijg ik er nooit één. Volgens mij zijn moeders bang hun kinderen te snel kwijt te raken; de tijd glipt hun door de vingers. Maar wij hebben evenveel recht op privacy als volwassenen! Dus zeg ik altijd: Ga voor die kamer en vecht ervoor!

Vellah

De lente nadert, maar dat zou je niet zeggen! De ingezonden gedichten en verhalen zijn wat aan de zwaarmoedige kant. We weten het wel: boeken zijn ook vaak om te huilen en de goed-nieuws-krant kreeg nooit genoeg abonnees om te kunnen bestaan, maar toch... Je mag echt ook vrolijke, gekke, bizarre, vreemde, lachwekkende en gezellige onzinverhalen insturen!

STOEËP

Ik sta op de stoep en kijk naar de grond de regen maakt plassen van modder

Ik sta op de stoep en kijk naar de lucht de donkere wolken kijken me vernietigend aan

Ik sta op de stoep en lach in mezelf in de winter zie ik hoe goed ik het heb

Charlotte Hellevoetsluis

DE DOODSTREIN

Een lange weg al gegaan Op je eigen spoorwegbaan. Je bent je eigen trein die sneller als de dood probeert te zijn.

Een lange weg vol verdriet met de gedachte: 'Ik haal het niet.'

Een lange weg vol met pijn, omdat je vecht voor te zijn. Tenslotte, je tijd is op je ligt niet meer op kop. Daar rijdt nu de dood En jouw licht staat op rood.

Judith Soons

Kiki Bakker Malden

Een blind kind

De zachtheid van een oude kast. De warmte van een huid die jou streelt.

Een wollige knuffel, een spinnende poes. Door het open raam glipt een zuchtje wind.

Een vogel zingt zijn eenzaam lied. De radio speelt een stille melodie. Jouw handen voelen een klein reliëf. Je voelt een verhaal over prinses en prinsessen.

Een prille zomerzon. Een bos; een toerbus waar dieren spreken. Een verhaal over blijdschap en verdriet.

Jou geluk is bijna compleet Op één ding na. Waarom jij deze pracht (verdon niet ziet?)

Ciska

hoe zou dat zijn

Hoe zou het zijn om daar te wonen In de zwarte schaduwen van de hotels
Hoe zou het zijn om daar te wonen In een wijk van krottenhuizen
In een lege Philipsdoos
Zonder pappa, zonder mamma
Zomaar, zomaar, heel alleen
Zonder vrienden en vriendinnen
Zomaar, zomaar, heel alleen
Zonder geld en zonder eten
Zonder radio, t.v.
Zonder auto, zonder fiets
Zomaar, zomaar, heel alleen
In een lege Philipsdoos
Zonder ook maar iets
Ja, hoe zou dat zijn
Ik wil het eigenlijk niet weten
Want ik heb het zelf zo goed
Ook al zou ik dolgraag willen
Dat dit écht niet meer bestond
Hoop ik één ding echt van harte
Dat ik dit nooit zelf beleef
Hoe zou het zijn om daar te wonen
In een wijk van krottenhuizen
Zonder dak boven je hoofd
In een lege Philipsdoos

Renske Houweling

MENSEN OP HET STRAND

Er zijn er zoveel
Zoveel dikke zoveel dunne
Buiken die eigenlijk niet kunne

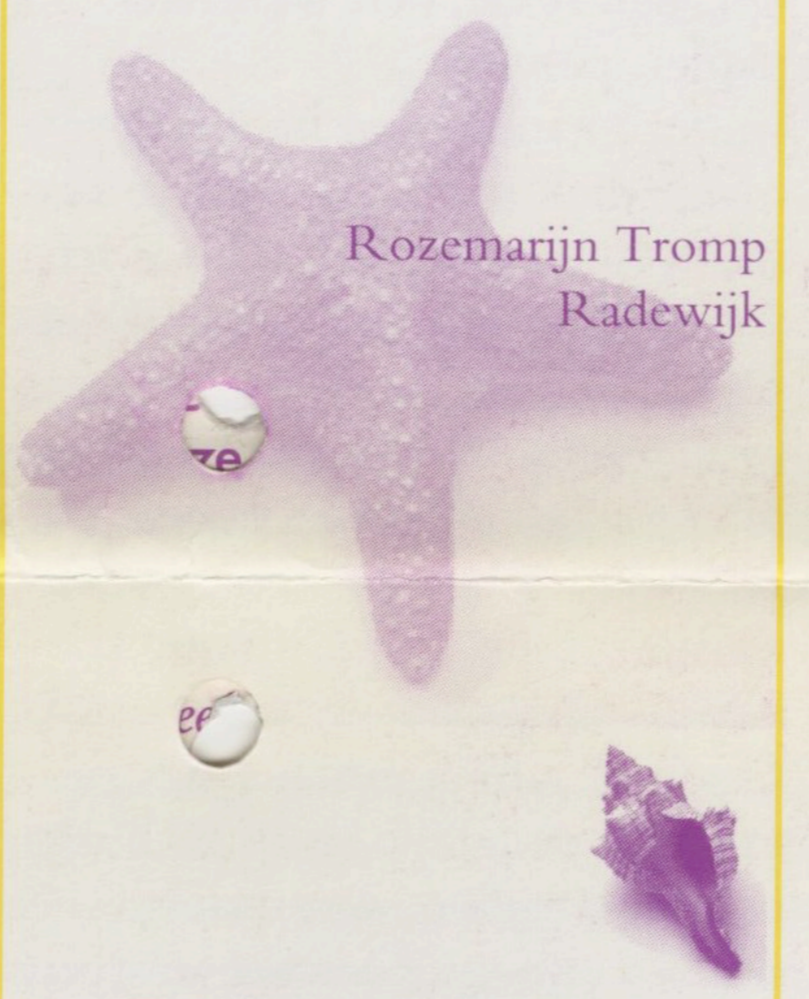
Zoveel bruine zoveel witte
Mensen lopen andere zitten
Sommige zwemmen sommige drijven
En hopen dat ze boven blijven

Zandkastelen met grachten zo groot
Allemaal mensen
Bruin en rood

Dorst en drinken ijsco's eten
door de zon de tijd
vergeten

Stemmen die huilen die roepen en schreeuwen
Daar bovenuit 't gekrijs van de meeuwen
's Avonds naar huis ik golf
nog wat na

Dag zon, dag strand
ik ga

Rozemarijn Tromp Radewijk

AANGEBODEN

'Wat doe jij aan op het klasefest?' Marjon hangt half over Alfred heen, terwijl ze de vraag stelt die haar nu al zo lang bezighoudt. Alfred probeert zich los te rukken en haalt zijn schouders op.

'k Weet niet eens of ik ga...' Ontzet kijkt Marjon hem aan. 'Wel gaan hoor, wel gaan! Er is niets aan als jij er niet bij bent!' Ze buigt zich over hem heen en waar hij al bang voor was, gebeurt: ze zoent hem in zijn gezicht! Midden op het schoolplein, waar iedereen bij is! Hij kleurt en rent weg. Zijn schooltas bonkt op zijn rug heen en weer. Hij rent zomaar het schoolplein af, de straten door, almaar verder, tot hij bij zijn eigen huis is. Hij opent de deur en ziet in de gang een stapel post op de mat liggen. Alfred doorzoekt de post snel. Rekening, rekening, rekening, brief voor zijn moeder, kaart voor zijn zus, Lemniscatkrant... Lemniscatkrant? Gaaf! Hij neemt de krant mee naar zijn kamer en gaat hem daar op zijn bed liggen lezen.

De krant gaat voor een groot deel over puberteit. Hij staat vol problemen over puistjes, puisten, koningspuisten en overrijpe tomaten. Hmmm. Hij voelt in zijn gezicht. Er zitten inderdaad wat pukkel-tjes op, maar al had hij paars met gele stippen op z'n kop, Marjon zou toch wel van hem blijven houden. Zuchtend leest hij de zoveelste brief over De Ware Liefde. Dat ze dat problemen noemen!

Dan komt hij bij de advertenties. Ah, daar heeft hij wat aan! Alfred doet zijn schooltas open, haalt zijn etui eruit, rits het open, haalt zijn pen eruit, zoekt een schrijft dat nog niet vol is, scheurt er voorzichtig een bladzijde uit, kluipt op zijn pen en begint te schrijven:

Aangeboden:
Oververhiefde vriendin, niet lelijk, gek op iedere jongen tussen de 10 en 20 jaar. Zal je nooit meer laten gaan. Tijdelijk met gratis opgevulde B.H.

Tevreden doet hij even later de advertentie in de brievenbus. Dat er maar veel reacties mogen komen!

Marjolijn van Trigt, Hillegom

FOTOWEDSTRIJD

Ze stromen binnen: leesfoto's van clubleden in allerlei soorten en maten, de ene nog origineler dan de andere. Moelijk hoor, om een keuze te maken uit alle inzendingen... Hier zijn ze dan, de winnaars van de leeswedstrijd.

Matthias van de Brandhof met de foto van Daniëlle op de pot.

'Lekker buiten in de zon op het gras of het balkon kun je met goed fatsoen rustig je behoefte doen!'

Maria Verhoeff stuurde een foto van zichzelf op zeer jonge leeftijd. 'Van jongs af aan zag ik al die mooie boeken staan. Ik deed net alsof ik las, omdat ik dan geleerd was. Eindelijk begon ik het te leren, en nu wil ik me nooit meer van de boeken afkeren.'

Het broertje van Majella Melis beweert dat als hij een boek op zijn kop leest, het verhaal veel langer blijft hangen. Het is het proberen waard!

Last but not least: Reine de Pelseeneer met haar foto 'Lezen voor het raam is best leuk!'

Dat was het voor deze krant. We kijken met smart uit naar de volgende lading foto's. Wie weet wordt jouw foto geplaatst en win jij een boek!

De winnaars van het zeldzame zijn:

Bram Capelle
Vredelaan 23
B 8820 Torhout

Jouk Wesseling
Sandenburglaan 8
6825 AA Arnhem

De Kinderjury komt er weer aan!

Je kunt deelnameformulieren halen bij de boekhandel en de bibliotheek. Ook dit jaar geldt weer dat elke stem telt. Wil je dat jouw favoriete boek wint, doe dan mee! Wil je een idee krijgen van de boeken die het afgelopen jaar verschenen zijn in jouw leeftijdscategorie dan kun je een lijst opvragen bij de bibliotheek. Je kunt ook even spieken op de Venz tot 100 die onlangs gepubliceerd werd en in veel boekhandels hangt. Er staat boven: Spiekbrief voor deelnemers aan de Kinderjury.

KINDER- & JEUGDJURY
KJJ
VOOR HET BOEK

+TIP:

Venz, bekend van de hagelslag en andere lekkernijen heeft op een aantal van zijn producten bonnen staan die je kunt inwisselen voor boekenbonnen!

PENVRIENDEN GEZOCHT

Hoi, ik ben Anouk en ik ben 13 jaar. Ik zoek een pen vriend/in van 12, 13 of 14 jaar oud. Ik ben gek op lange brieven schrijven, tekenen en lezen. Ik hou veel van dieren en ga graag winkelen. Een foto is best leuk, maar hoeft niet. Je krijgt altijd antwoord. Ik hoop tot schrijfs. Anouk Jotier
Antwerpssesteenweg 71 bis
B 9400 Sint-Niklaas

Hallo, wij zijn Jasper en Mathijs, wij maken samen een krantje. Helaas komt onze krant niet zo vaak omdat we tijdgebrek hebben. Het is ook niet zo leuk om een krantje met z'n tweeën te maken. We zouden het daarom leuk vinden als jongeren tussen de 14 en 16 jaar uit Nederland zouden willen meehelpen met het

maken van onze krant. Lijkt dit jou leuk en zou je wel mee willen doen, stuur dan een briefje ter kennisgeving naar ons adres: Mathijs Reerink KK Coehoorsingel 90 7201 AE Zulphen. We nemen dan zo snel mogelijk contact met je op. P.S. Wij zijn geen concurrent van de Lemniscaatkrant.

Hoi! Ik ben een meisje van 12 jaar. Ik lees heel graag en ik speel dwarsluit. Ook hou ik veel van brieven schrijven! Verder luister ik vaak naar muziek. Ben je ongeveer van mijn leeftijd? Wacht dan niet te lang en klim in de pan! Je krijgt zo snel mogelijk antwoord! Tot schrijfs maar!
Tjarda den Haan
Blouwschildershof 29
1383 DR Weesp

P.S. Ik zou het leuk vinden als je een (pas)foto meestuurt!
Hoi, ik ben Annerienke, ik zoek een pen vriend/in van rond de 12 jaar. Ik hou van lezen, de natuur en lol trappen. Ik pen het liefst met iemand die niet bij mij in de buurt woont. Mijn adres is: Annerienke Fioole Kokmeuwstraat 3 4301 VP Zierikzee (Ik ben zelf 12 jaar)

Hi, my name is Julie, and I'm 14 (very soon 15) years old. I'm from Norway and I want penfriends in age 14-17. Boys and girls. My hobbies are tennis, music, dancing (hip-hop and funk) and stuff like that. You don't need to have the same hobbies. Please write

to me. I can answer you in English and Norwegian. Julie Wedding Bolstad Gustav Vigeland's v. 46 0274 Oslo Norway

Hallo, ik ben een meisje van 13 jaar, en zou graag willen schrijven met iemand van ook ongeveer 13 jaar. Ik hou van lezen (natuurlijk), van dieren, en sport is niet echt m'n leukste hobby. Postzegel=antwoord. Schrijf naar dit adres: Nienke Brugman Jourestraat 18 6835 KT Arnhem

Hoi, ik ben Marieke en 10,5 jaar. Ik zoek een pen vriend/in. Mijn hobby's zijn: lezen, (brieven) schrijven en tekenen. Als dit je interesseert schrijf dan naar:

Marieke Geijssels W. Kerriestraat 88 B 2650 Edegem P.S. Je krijgt altijd antwoord en kan er o.u.b. een foto bij?

Hallo, ik ben Sara, 14 jaar. Ik hou van gezelligheid en humor. Mijn lievelingsdier is een paard, of een hondje vind ik ook wel fijn. Mijn hobby's zijn muziek luisteren, in de natuur wandelen als er veel wind is en scouting. Schrijf je terug? Graag een foto erbij maar dat hoeft niet. Sara Stuyck Ekerse Veldslagstraat 10 B 2030 Antwerpen.

Hoi! Ik ben Sara Vardon en 14 jaar (word 15). Ik zou graag schrijven met jongens en meisjes van ongeveer mijn eigen leeftijd. Ik houd van: schaatsen, rol-

lerbladen, muziek luisteren en spelen, zingen, schrijven (lange brieven, verhalen, gedichten), lezen en scout- ing. Heb je zin om naar me te schrijven, dan is dit mijn adres: B.E. Descampelaan 113 B 3018 Wijnmaal

Sorry, maar Hyo Jung's adres in Krant 35 was niet het goede. Hier is wel het juiste adres van een meisje van 15 dat Hollands/Belgische penvrienden/vriendinnen zoekt! Excuses!
Kim Hyo Jung 404 dong 408 ho Jugong A.P.T. Seongpo dang Ansancity Kyonggido SKOREA

Hoi, ik ben Sara Vardon en 14 jaar (word 15). Ik zou graag schrijven met jongens en meisjes van ongeveer mijn eigen leeftijd. Ik houd van: schaatsen, rol-

OP BEZOEK BIJ GIL VAN DER HEIJDEN

Gil van der Heijden woont in een mooi rijhuis in Borgerhout.

Als we haar vragen of ze nog een keer wil verhuizen, antwoordt ze met een kordaat: 'Nee!'

Ze vindt verhuizen verschrikkelijk. Het is zoveel extra werk, alles is dan zo rommelig en ze heeft zoveel dingen dat ze nooit meer ergens anders binnen zou krijgen.

Naar haar droomhuis was al eens gevraagd. In de stipkrant van De Standaard had Gil zich laten ontvallen dat ze graag in een oud stationshuis aan een verlaten station zou willen wonen. Na publicatie hiervan had ze een brief gekregen met foto's van zo'n optrekje. Ze was er meteen verliefd op, maar ja, verhuizen ziet ze niet zitten, dus...

Een lievelingsplekje in haar huis? Dat heeft ze ook. Het is haar werkkamer. Dit was vroeger de slaapkamer van haar dochter, maar toen die uit huis was heeft ze de kamer omgetoverd tot haar eigen plek. Hierin staat alles wat ze nodig heeft; haar tekstverwerker, een rekje, een werktafel, papier, penne...

In deze kamer zien heel wat romans, dichtbundels en korte verhalen hun eerste licht. Voor haar romans voor jongeren vanaf dertien jaar, kiest ze meestal voor onderwerpen die haar de meeste interesseren en waar ze niet zoveel over weet. Zo kan ze veel navraag doen en informatie zoeken.

Een verhaal beginnen vindt ze vreselijk moeilijk en als ze bezig is met schrijven, dan moet ze het slot al kennen. Zo weet ze steeds waar ze naar toe moet werken. Als we haar vragen of het haarzelf al is opgevallen dat ze meestal al een meisje als hoofdpersoon neemt, zegt ze: 'Ja'.

Het komt volgens haar doordat ze zelf een meisje is en dat ze

daardoor de leef- en denkwereld van meisjes beter kan omschrijven en begrijpen. Ze zei ook dat jongeren zich daardoor vaak aangesproken voelen, omdat hun gevoelsleven van nu niet zoveel verschilt met dat van haar toen. En ze begrijpen haar dan ook juist. Jongeren in groepen van nu reageren en gedragen zich anders dan jongeren in groepen van toen. En dat is het enige verschil tussen 'Gil' als jongere en 'wij' als jongeren.

Haar dichtbundels worden iets minder vaak gelezen omdat ze niet zo makkelijk te begrijpen zijn. Al wie echter de moeite neemt om ze een paar maal te herlezen, zal ze echt wel de moeite waard vinden. Velen nemen deze moeite niet en dat is echt wel jammer, een dichtbundel van haar lezen is een echte aanrader! Nog echte kanjers van boeken van haar zijn:

-*Uit het water gefloten*: dit gaat

over een meisje dat zich verbrandt en al de problemen die dat met zich meebrengt, zowel op sociaal vlak als op psychologisch vlak. Alles wordt er zo mooi in beschreven dat je echt met het meisje meeleeft.

-*Kopjes zonder oor*: Dit gaat over Dianne die tijdens de examenperiode bij haar vriendin in een tehuis gaat leven. Ze maakt het te leven nu van dichtbij mee maar toch voelt ze zich nog steeds een vreemde.

-*De Chipseter*: Dit boek behandelt het thema van kindermishandeling. Het vertelt het verhaal van Ria die vaak moet aanzien dat haar jongere broertje afgetuigd wordt door haar stiefvader.

Als slot van mijn artikelje heb ik nog een gedichtje van haar hier naast gezet, geniet er maar van!

Lysbet

EEN KAMER HEBBEN

De nacht haalt zijn licht bij wie niet slapen kan bij wie aan gele ramen witte brieven schrijft

Bij wie niet moe genoeg bij wie te moe geworden bij wie uit gek verlangen al met de dag in huis aan keukentafels zit.

Wat goed toch om voorbij de brug van stikdedonker dit te hebben:

Een kamer die met geduldige kaarsjes al die tijd op je wacht

HET VOLGENDE NUMMER:

- een gesprek met Simone van der Vlugt over haar boek *Bloedgeld* en hoe het is om beginnend schrijfster te zijn.

- een tipje van de sluier van het nieuwe boek van Anke de Vries

- veel over de vier elementen: water, lucht, vuur en aarde.

COLOFON

De Lemniscaatkrant, de krant van de Lemniscaatclub, versijnt vier maal per jaar.

Redactie
Vellah Bogle, Leentje Verboven, Lotje, Mariën, Christo Motz, Sylvie Dumont, Joost van Kleef, Maarten Steendam, Barbara Sterk, Lysbeth Helsens, Jorinde Klungers, Anne-Marie Mellegers, Jean Chr. Boele

Vormgeving & Opmaak
Jemmet Graphics Utrecht

Druk
Willco Amersfoort

Verspreiding
Brokerhof, R'dam

Redactie adres:
Postbus 4428,
3006 AK Rotterdam

WOON woonwagen/hotel

'Het was een oude zigeunerwagen met grote wielen en hij was helemaal beschilderd in prachtige kleuren. Mijn vader zei dat hij minstens honderdvijftig jaar oud was.'

In die oude zigeunerwagen wonen Daantje en zijn vader. De meeste lezers zullen wel weten over welk boek het gaat: *Daantje de Wereldkampioen*, geschreven door niemand minder dan Roald Dahl. De moeder van Daan is gestorven toen Daan nog maar een kleine Daan was. Er zijn vast een heleboel kinderen op deze wereld die alleen nog maar een vader of een moeder hebben. Maar of er ook zoveel zijn die in een woonwagen wonen?

Veel mensen vinden het romantisch om in een woonwagen te wonen en dromen helemaal weg bij het idee. Daantje vindt zijn

woonwagen ook helemaal te gek. Een jongen die ook niet in een gewoon huis woont is Ties. Ties is de hoofdpersoon in het boek *Bonje in het Bonshotel*. In dit boek schrijft Jacques Vriens over zijn eigen jeugd, die hij doorbracht in een hotel. Soms vond hij dat vervelend, want zijn ouders hadden niet altijd tijd voor hem. Bovendien moest hij altijd aardig en beleefd zijn tegen de gasten. 'Denk erom, Ties, dat je altijd beleefd bent tegen de gasten.' Netjes groeten als je iemand tegenkomt in de gang en keurig met twee woorden spreken als ze iets vragen. We vreten immers van die mensen.'

Woonwagens en hotels. Geef mij maar gewoon een lekker stevig huis. Met vier normale muisen en een beschaafd dak erop. Tja... ik ben nou eenmaal geen romanticus.

Wonen in een kartonnen doos

Op school motiveren de leraren ons door ons lekker te maken met salarissen die wij later kunnen verdienen als we professor in de geneeskunde zijn of directeur van een grote uitgeverij. Om dat te kunnen bereiken moeten we echter wel goed ons huiswerk maken. En dus geeft de leraar nog wat extra arbeidsuurtjes op. Dan verdienen we later nog meer.

Met onze topsalarissen kunnen we een riante villa kopen, drie auto's, een jacht, een eigen golfbaan en een bescheiden vakantieopstrekje in Frankrijk. Dat klinkt heel erg gezellig. Maar wat als we ons huiswerk niet maken? Dan geen derde auto, of zelfs helemaal geen auto? Geen villa, of zelfs helemaal geen huis? Gelukkig stelde de leraar ons gerust: zoveel is er dan nog niet verloren. Als je namelijk zo dom

bent gebleven dat je later helemaal geen baan kunt krijgen en dus ook geen kast van een woning kunt kopen, dan krijg je, helemaal gratis, zonder iets te betalen, zonder een hypotheek, een prachtige bruine doos van de gemeente. Geplastificeerd, met een verstevigde bodem en een dakraam. Een douche zit er niet in, maar wel een zeepbakje. Zodat je je in een flinke regenbui lekker kunt afschrobben. Het keukenblok ontbreekt ook, maar daar staat tegenover dat er wel een klein gaatje in de bodem zit waardoor je zonder enige moeite je behoefte kunt doen. Elektriciteit zit er vanzelfsprekend niet in, maar een kaarsje is wel zo romantisch. Er is slaapplek voor twee, dus een partner is geen probleem. In de doos kan een tweede kamer worden gebouwd. Daar is echter wel een bouwver-

gunning voor nodig. Eri te adviseren is het niet, want karton is erg duur tegenwoordig. Bovendien is de doos met één kamer klein en compact en dus handig om mee te nemen. Je kunt hem op het strand zetten, in een weiland, op de galerij van een flat, bij een station, noem maar op. En als je de plaats zat bent, zoek je gewoon een ander plekje op. Een verhuishuis is niet nodig. Kortom: Ben jij iemand die nooit zijn huiswerk maakt, al moe wordt bij het woord en zelfs geen idee hebt waar je agenda ligt en hoe je 'werk' spelt, dan is er voor jou nog helemaal niets verloren. Je hebt in ieder geval recht op zo'n mooie handige doos, op te halen bij iedere gemeente in Nederland. En laat ons nog even weten hoe hij bevalt!

Joost van Kleef

INTERVIEW MET VLUCHTELINGEN

Artjom en Marianna, 15 en 9 jaar, kwamen op een gure decemberdag bij me langs. Artjom en Marianna zijn twee Russische politieke vluchtelingen die ik ging interviewen. Nadat ze weer een beetje ontdooid waren, stak ik van wal.

Wat wist je in Rusland over Nederland?

Helemaal niks! We kregen wel aardrijkskunde op school, maar dat ging over de grote landen.

Hoe leefden jullie in Rusland?

De steden zijn daar allemaal heel groot. Er staan alleen maar grote flats, en in zo een beetje woonden we. We hadden wel een grote flat, waar we met z'n vieren in woonden. 'En er waren veel speeltuintjes en dat

is hier niet zo,' vertelt Marianna. Hierop begint Artjom meteen te kreunen en vertelt dat hij de kinderen in Rusland veel aardiger vindt. 'Wat makkelijker in de omgang.' Maar er zijn ook veel negatieve dingen te verzinnen. 'Veel armoede en maffia. En niet zoveel snoep.'

Wat zouden jullie willen veranderen in Rusland?

De mensen moeten wat aardiger voor elkaar worden.

Hoe verliep de reis naar Nederland?

Eerst waren we een maand in Duitsland. We zijn daar in vluchtelingenkampen geweest. In sommige was het verschrikkelijk vol, maar er waren er ook die heel rustig waren. De hele tijd hadden we maar één gedachte: 'Wat doen we hier?' Later zijn we doorgereisd naar Nederland, en hier wonen we nu in een huis.

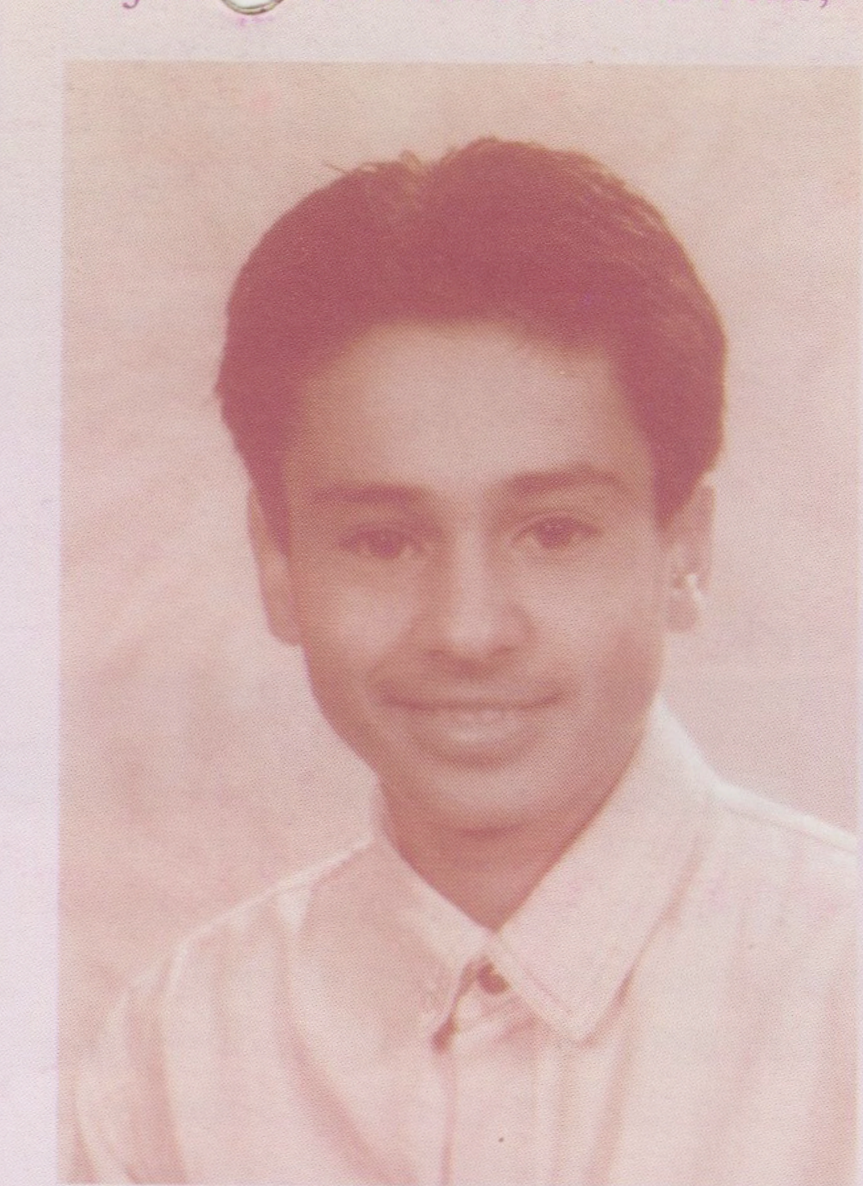
Wat was jullie eerste gedachte toen je hier was?

Meteen terug! We kenden hier niks of niemand en spraken ook de taal niet, dus voelden we ons echt buitenstaanders.

Hoe leuten jullie Nederlands?

Nou, toen we hier waren gingen we meteen naar school. De lessen konden we niet volgen, dus werd het boter, kaas en eieren

spelen met de buurman, maar door de omgang met de Nederlandse kinderen leerden we al vrij snel Nederlands. Trouwens,

Zijn Nederlandse boeken en verhalen eigenlijk heel anders dan Russische?

In Rusland hebben we prachtige sprookjes die over de hele wereld bekend zijn en er wordt veel meer met gedichten gedaan. Boeken over milieu enzovoort kennen we daar helemaal niet.

Wat zijn jullie lievelingsboeken?

Marianna: 'Uuuuhh. *Blauwe plekken* van Anke de Vries.' Artjom: 'De meester en Margarita van Michail Boelgakov. Het bestaat ook in het Nederlands, maar ik heb het in het Russisch gelezen. *Kruisocht in spijkerbroek* van Thea Beckman vind ik trouwens ook een heel mooi boek.'

Hoe denken jullie als vluchtelingen over discriminatie?

Zielig en onzin. Zelf word ik (Marianna) ook wel eens uitgesproken: 'Wodkakop, domme Rus. Maar het slaat nergens op! Er zit ook een jongen naast mij in de klas die Jesper heet en die zit de hele dag te scheten, volgens mij doet-ie dat ook expres.

Wat denken jullie over vluchtelingen?

Als ze het niet eens zijn met hun land, mogen ze vluchten. Het is hun leven.

Wat denken jullie over vluchtelingen?

Ja, maar niet voor altijd, wel voor even. Om wat vrienden op te zoeken en herinneringen op te halen. Maar echt heimwee hebben we niet, want we eten hier veel Russisch en thuis praten we ook Russisch.

Marjolijn

BOEKEN OM IN TE WONEN

Wij zijn wegwerpkinderen

Thea Beckman

Je zult maar in een kindertehuis wonen. Je denkt dat je een weeskind bent. Plotseling hoor je dat je wel ouders hebt. Dat overkwam Yvonne, Benito en Marcus uit *Wij zijn wegwerpkinderen*. De titel vind ik heel leuk gevonden. Yvonne, zegt ze, voelt zich een wegwerpkind, omdat haar ouders haar hebben 'weggedaan'. Goed aan het verhaal vind ik, dat je een beetje een beeld krijgt van kindertehuizen en gezinshuizen, maar ook hoe moeilijk het is om niet bij je eigen ouders op te groeien. Dat je je op het laatst niet meer durft te hechten aan een nieuwe opvoeder, omdat je bang bent dat die ook wel weer weg zal gaan. Wat ik jammer vond, was dat een aantal vragen open bleven, waarvan ik vond dat ze beantwoord hadden moeten worden. Bijvoorbeeld: waarom konden ze niet bij familie wonen? Waarom hadden ze niet eerder gehoord dat hun ouders nog leefden? Mijn conclusie: een leuk boek, maar absoluut niet het beste boek van Thea Beckman.

Jorinde

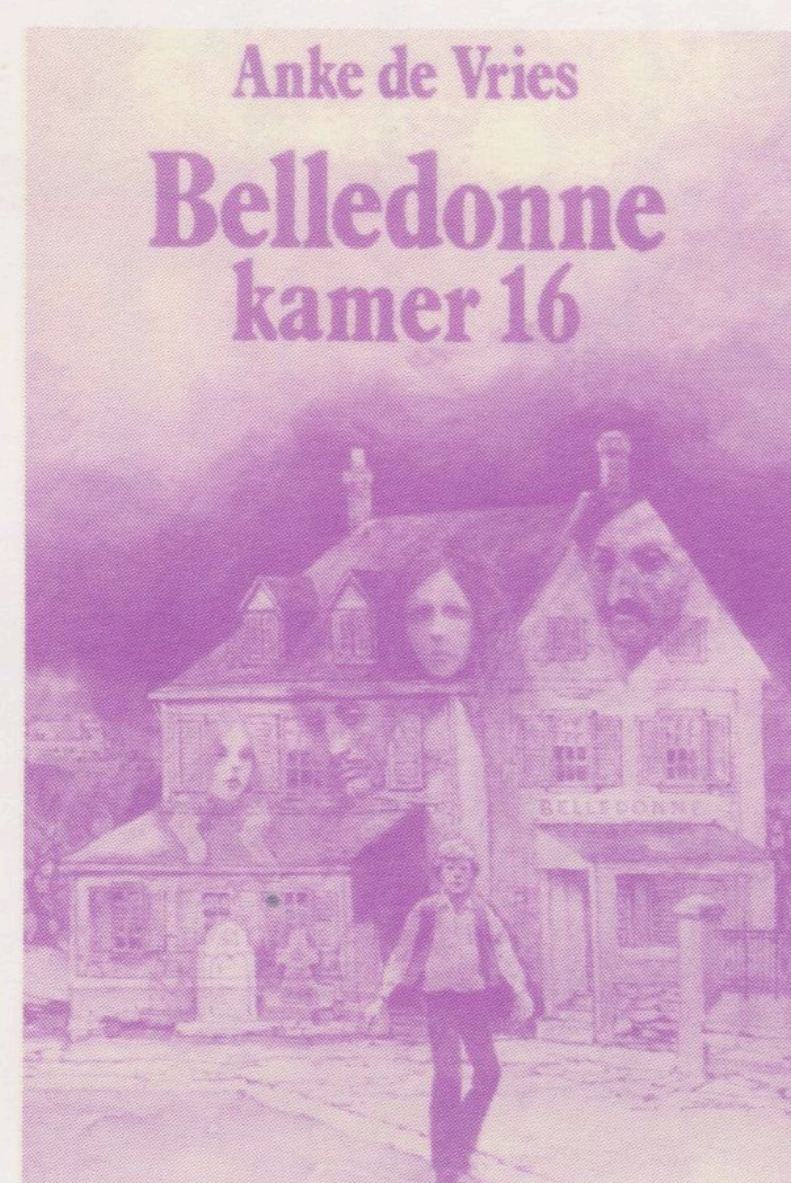

Ulf Stark

Doldwazen en druïloren

Wat doe je als je als meisje pas verhuisd bent en ze zien je op school aan voor een jongen? Ze voor gek verklaren en op hun nummer zetten natuurlijk, of je in ieder geval rot schamen! Maar Simone in *Doldwazen en druïloren* doet dat niet: die vindt het wel eens wat anders om braniechtige Simon te zijn in plaats van een lief, braaf meisje. Misschien komt het wel door haar onmoederlijke, excentrieke moeder, diens hoedengekke vriend Yngve of haar lieve, dwaze opa dat Simone zelf ook een beetje maf is. In de klas wordt ze gezien als de jongen die door zijn streken altijd in moeilijkheden komt, terwijl ze thuis de schijn moet ophouden dat er niets aan de hand is. Ook Isak en Katti, met wie ze bevriend raakt, hebben niet door dat zij eigenlijk niet in de jongenskamer thuis hoort. Dan blijkt dat Simone eigenlijk wel iets meer voor Isak voelt, en Katti voor haar! Langzaam maar zeker raakt Simone verdoofd in haar eigen doolhof van leugens. Maar hoe komt ze daar nu met goed fatsoen weer uit?

Sylvie

Anke de Vries

Belledonne kamer 16

Toen ik de titel zag, dacht ik meteen dat het een goed boek was voor deze krant. Nou moet ik toegeven dat ik vier stations langer ben blijven zitten in de trein, en dat ik de volgende dag niet meer wakker kon blijven op school omdat ik de hele nacht heb doorgelezen (zo spannend was het). Maar met wonen en familie had het vrij weinig te maken. Het boek van Anke de Vries gaat namelijk over Robert uit Holland. Zijn opa was vroeger dokter en bij het opruimen van zijn dossiers vindt Robert een zakboekje met een kogel. In het zakboekje staan een paar vrolijke aantekeningen. Bij het lezen daarvan wordt Roberts nieuwsgierigheid gewekt en hij besluit om op onderzoek uit te gaan in Frankrijk. Zo komt hij in Nizier, waar niet alles gladjes verloopt en waar sommige mensen een groot geheim te verbergen hebben.

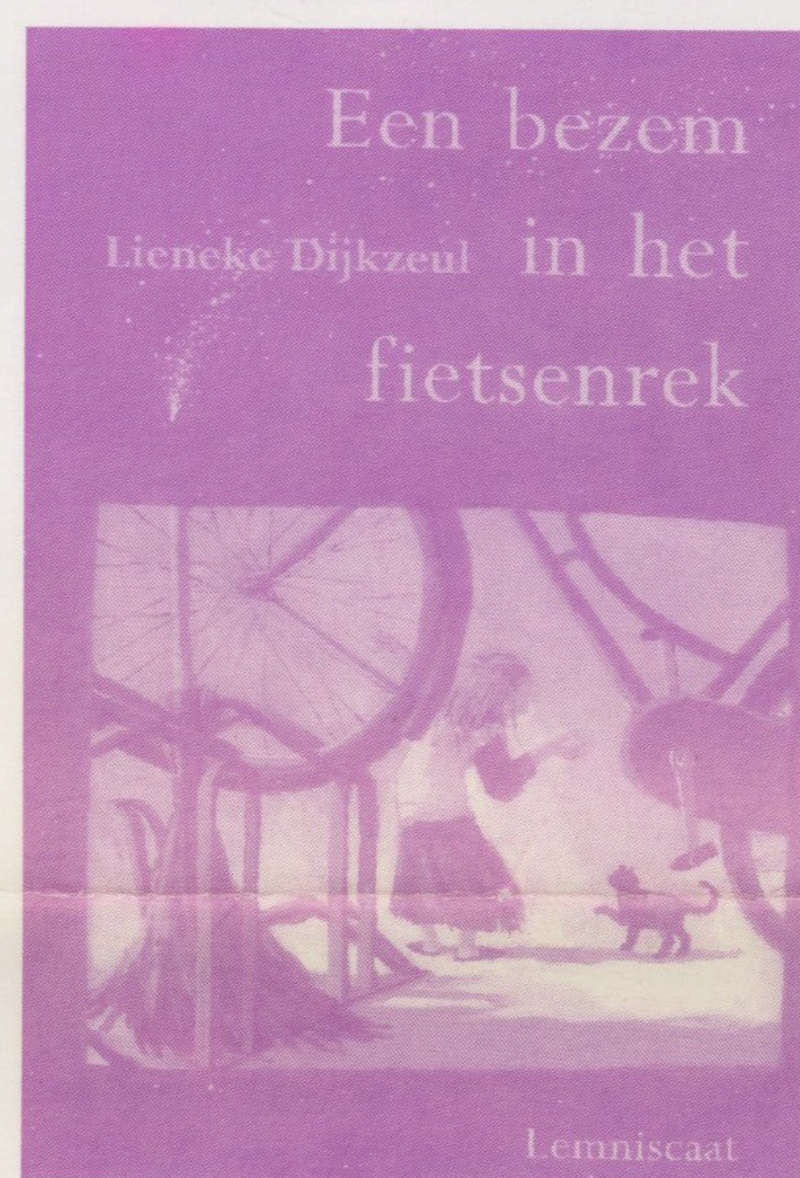
Marjolein

Lieneke Dijkzeul

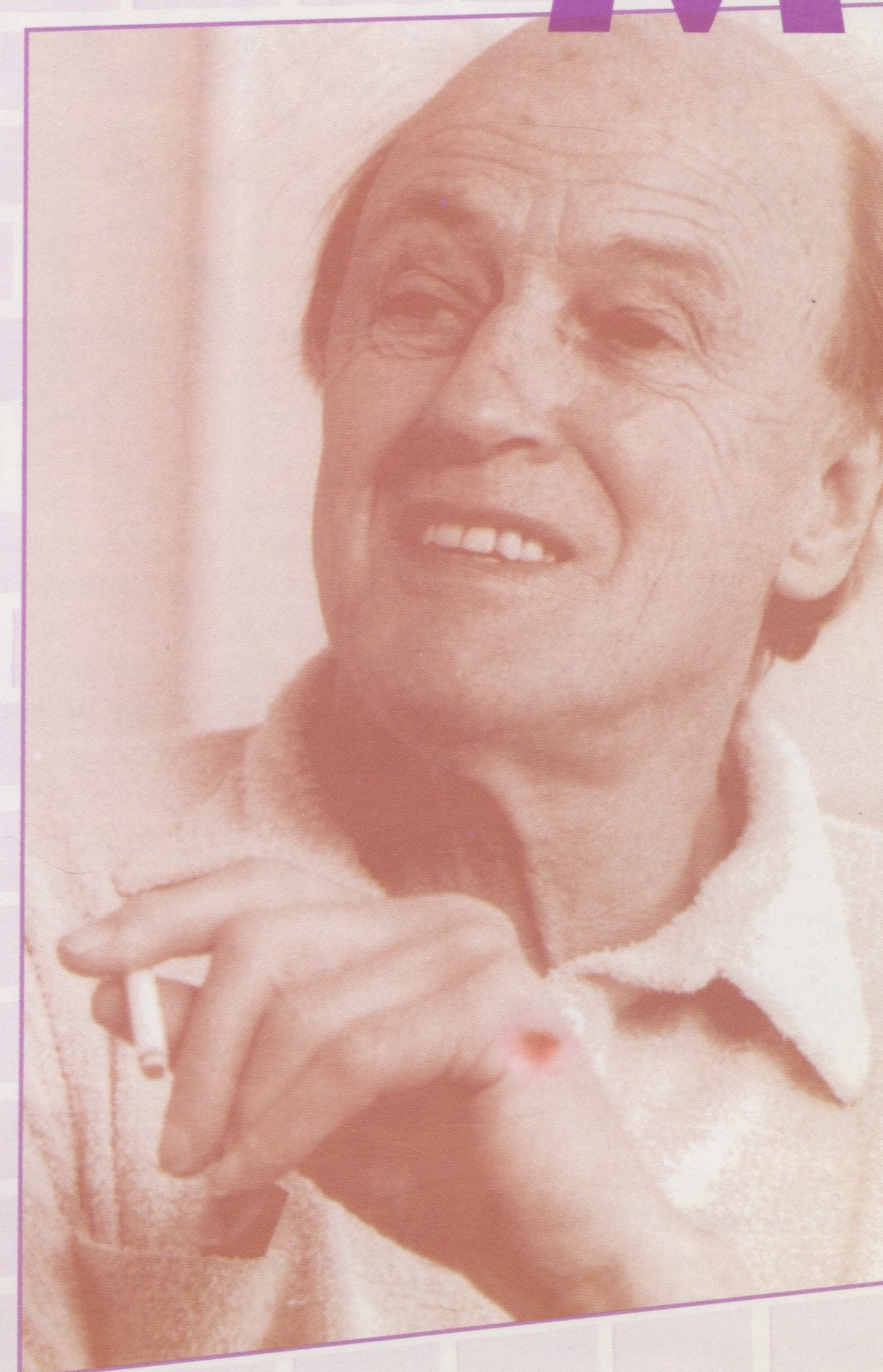
Een bezem in het fietsenrek

Heks Marijn is best gelukkig in het Vunzebos, maar als ze een tijdschrift vindt met allemaal heel gelukkig glimlachende mensen, wil ze toch naar hen toe. Op haar bezem vliegt ze naar de mensenwereld, maar bedenkt zelf maar eens hoe ver je komt als je nog nooit een auto hebt gezien of als je eten gaat halen en iemand zegt opeens: 'Tweeëndertig vijftig alsblubliet.' Maar het loopt pas echt uit de hand als Marijn in een druk warenhuis gaat toveren. Gelukkig komt ze Smook de kater tegen en maakt ze kennis met hem en zijn vrienden. Maar zal Marijn ooit gelukkig kunnen worden in de grote onbekende mensenwereld?

Marjolein

Lemniscaat

Roald Dahl

De Fantastische Meneer Vos

Zal je maar tegenkomen in een donker steegje: Bolus, Bits en Biet. Als je al niet op de vlucht slaat voor hun afstotelijke uiterlijk of hun slechte karakters, dan zeker wel voor de walgelijke lucht die ze met zich meedragen! Deze drie heksen, een vette kippenboer, een piepklein eenden- en ganzenboertje en een gratenbaal van een appelboer hebben één ding gemeen: ze hebben een ontzettende hekel aan Meneer Vos! Omdat ze zelf zo dom zijn, kunnen ze het niet uitstaan dat Meneer Vos ze telkens te slim af is en hun voorraden plundert. Maar op een dag besluiten ze wraak te nemen: de boeren willen Meneer Vos met zijn hele familie platschieten! Helaas, boertjes, om Meneer Vos te pakken te nemen moet je toch echt vroeger opstaan. Geweren, graafmachines, uithongeren... zouden ze dan toch alle dieren van de heuvel te grazen nemen? Tja, nu heet Meneer Vos niet voor niets de Fantastische Meneer Vos, want hij verzint een Fantastisch Plan om iedereen te redden. Hoe hij dat doet, en of het lukt, dat moet je zelf maar lezen!

Sylvie

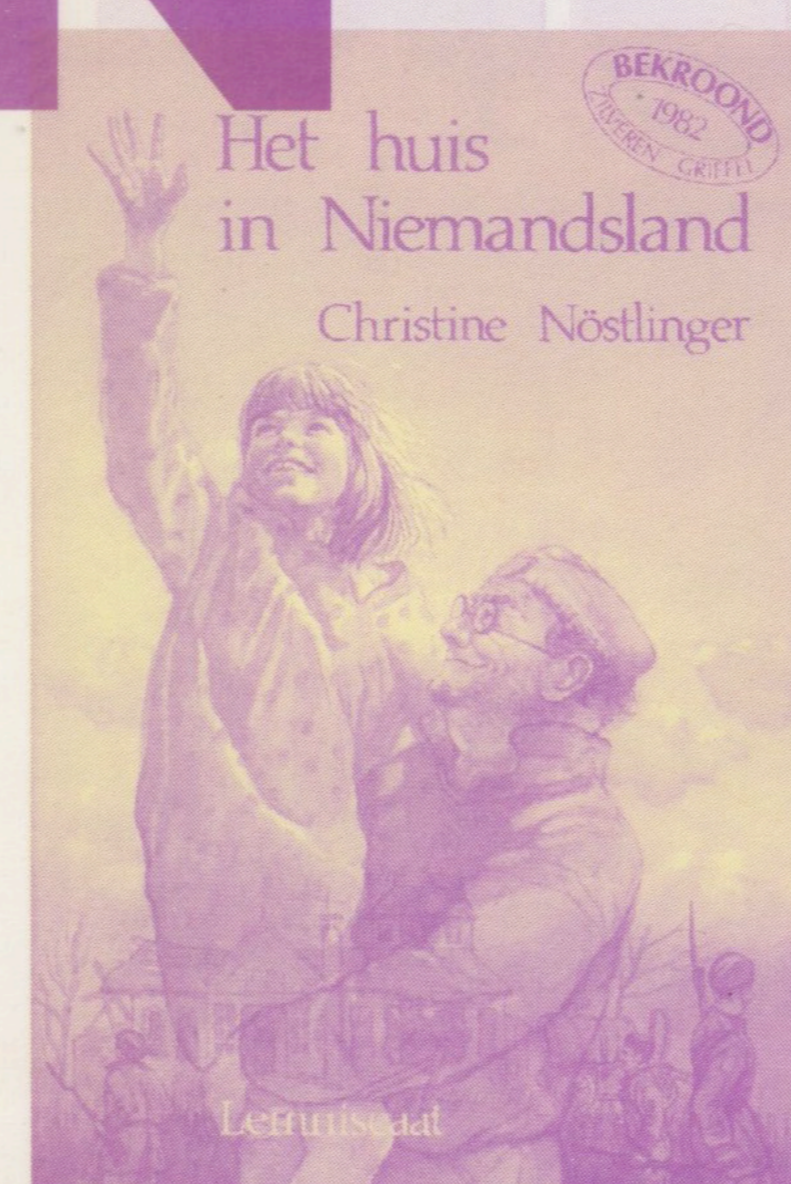
Het Klassieke Kinderboek

Harriet Beecher Stowe

De Negerhut van Oom Tom

De Negerhut van Oom Tom is in de vorige eeuw, ongeveer 150 jaar geleden, geschreven. Het speelt zich af in Amerika, en de titel zegt het al: het gaat over negers. In die tijd was een neger evenveel als een slaaf, een slaaf voor blanken. Dit boek beschrijft de verschikkingen waarmee slavernij gepaard kan gaan en was bedoeld om mensen wakker te schudden, en dat is zeker gelukt. Het is een aangrijpend boek dat een geweldige invloed heeft gehad op het denken over de slavernij, zeker in Amerika. Een aantal jaren daarna is de slavernij daar ook verboden. Het boek draait voornamelijk om twee personen, Oom Tom en Eliza, beiden afkomstig van dezelfde eigenaar. Eliza is getrouwd met een man van een plantage verderop, George, en heeft van

Vellah

Christine Nöstlinger

Het huis in Niemandland

De bommen vallen rond het huis van de tienjarige Chrisje, de Duitsers vluchten en iedereen zegt dat de Russen komen. Als ook het familiehuis van de Nöstlingers wordt gebombardeerd, vertrekt de familie naar een villa buiten de stad. De villa is eigendom van een nazigezinde dame die om veiligheidsredenen moet vluchten en hun vraagt zolang op haar huis te passen. Opa en oma gaan niet mee, ze blijven liever in een gebombardeerd huis wonen dan in het huis van een nazi.

De familie vertrekt dus zonder de grootouders naar de villa waar ze samen met nog een gezin zullen wonen. Als plotseling de Russen komen wordt het pas echt spannend. Het huis wordt in beslag genomen, maar de families mogen gelukkig blijven. Chrisje raakt bevriend met Cohn, de mismaakte Russische kok. Hij is de enige bij wie zij zich echt op een dag nog de poel dichtstorten en de regen wegblijft, komen de dieren in actie. Ze moeten wel, want zonder de poel is er geen drinkwater meer. Tijdens een vergadering in de burcht van Das besluiten ze om met alle inwoners te vertrekken naar een plaats waar ze worden beschermd: een natuurreservaat. Pad weet de weg en Vos krijgt vanwege zijn slimheid de leiding over de tocht. Er moeten goede afspraken gemaakt worden over de veiligheid van alle dieren. In de groep bevinden zich namelijk beesten die elkaars voedsel vormen. Iedereen moet daarom een eed afleggen waarin hij belooft de veiligheid van de andere reizenoten te garanderen. Toch zijn er nog veel gevaren. Brand, gif, verdrinking, jagers; niets blijft de dieren bespaard. Het duurt even voor je als lezer in de huid van de dieren kunt kruipen. Ze ervaren het leven op deze wereld wel heel anders. Hun kijk op het menseras is ook bepaald geen positieve. Een spannend en ontroerend boek met één duidelijke boodschap. De wijze uil, de slimme vos, maar ook de sarcastische adder laten zien hoe hard wij mensen op weg zijn het leven van dieren in de vrije natuur onmogelijk te maken.

Anne-Marie

Lydia Rood

Een mond vol dons

Amsterdam 1993 Leopold

Al vanaf dat ze amper kon lopen, is Marjan met Soof, haar buurmeisje, bevriend. Verschillend zijn ze altijd al geweest. Soof durfde altijd al veel meer dan Marjan. Ook komen ze uit heel verschillende gezinnen. Marjan woont samen met haar moeder, die de hele dag in haar winkel

staat. Ze vindt het bij Soof veel gezelliger. Die heeft een moeder die thee voor je inschenkt en een vader die veel aandacht aan haar en haar zusje besteedt. Marjan vertelt ons het verhaal van de vriendschap op het moment dat deze al beëindigd is. Soof veranderde, Marjan begreep vaak niet waarom ze zo dwars tegen haar ouders was. In het spijbelen en blowen kon ze Soof nog minder volgen. Ze zien elkaar steeds minder, begrijpen elkaar vaak niet. Dan loopt Soof van huis weg. Marjan krijgt door gesprekken met de ouders van Soof en door na te denken over hun vriendschap een idee van wie Soof nu eigenlijk is. Maar ze komt veel meer te weten. Wie haar eigen vader is, wat haar moeder voor haar betekent en hoe de ouders van Soof werkelijk zijn. Over vriendschap en familie gaat dit boek, maar ook over veranderingen en jezelf kunnen zijn. Bijna iedereen zal wel iets van zichzelf in Soof en Marjan herkennen.

Colin Dann

De dieren uit het Duitbos

Amsterdam 1982 Querido

Al een tijdje voelen de dieren uit het Duitbos zich niet meer veilig. Veel bomen zijn al omgekapt en het lawaai van de bulldozers komt elke dag dichterbij. Als de mensen op een dag nog de poel dichtstorten en de regen wegblijft, komen de dieren in actie. Ze moeten wel, want zonder de poel is er geen drinkwater meer. Tijdens een vergadering in de burcht van Das besluiten ze om met alle inwoners te vertrekken naar een plaats waar ze worden beschermd: een natuurreservaat. Pad weet de weg en Vos krijgt vanwege zijn slimheid de leiding over de tocht. Er moeten goede afspraken gemaakt worden over de veiligheid van alle dieren. In de groep bevinden zich namelijk beesten die elkaars voedsel vormen. Iedereen moet daarom een eed afleggen waarin hij belooft de veiligheid van de andere reizenoten te garanderen. Toch zijn er nog veel gevaren. Brand, gif, verdrinking, jagers; niets blijft de dieren bespaard. Het duurt even voor je als lezer in de huid van de dieren kunt kruipen. Ze ervaren het leven op deze wereld wel heel anders. Hun kijk op het menseras is ook bepaald geen positieve. Een spannend en ontroerend boek met één duidelijke boodschap. De wijze uil, de slimme vos, maar ook de sarcastische adder laten zien hoe hard wij mensen op weg zijn het leven van dieren in de vrije natuur onmogelijk te maken.

Nina Rauprich

De grote regen

Droogte, droogte. De moessonregens blijven uit; de rijst verdort op de velden. Wie, zoals Ravi's familie, tot de kaste van de arbeiders behoort, heeft nauwelijks te eten. Een nog grotere ramp treft het dorp: de waterput staat droog. Dan neemt Ravi's vader een besluit. Ze zullen naar Delhi gaan. In die grote stad moet toch werk te vinden zijn? Dat valt bitter tegen. Als ze in Delhi aankomen, blijken er al duizenden arme platelandsbewoners rond te lopen. De stad is overvol. Ravi en zijn ouders moeten op straat slapen. De moesson begint en het regent voortdurend. Vader en Ravi doen allerlei klusjes om een beetje geld te verdienen. Dat is niet gemakkelijk, want het leven op straat is hard. Bij een schroot-handelaar ontmoeten ze Farioog. Hij neemt hem mee naar zijn huis in een van de talloze armenwijken.

Een aangrijpend boek over het leven in India. Nu met reductiebon.

Hoe het is om plotseling je huis te moeten verlaten omdat je gedrag de autoriteiten niet aanstaat en je anders misschien opgepakt worden, beschrijft de auteur Gloria Whelan in het indrukwekkende boek *Vaarwel, Vietnam*. Dit boek laat er geen twijfel over bestaan dat het geen lolletje is om je land te moeten ontvluchten en in een ander land asiel te moeten aanvragen. *Vaarwel, Vietnam* is het verhaal van de dertienjarige Vietnamese Mai, die samen met haar ouders, grootmoeder, broertje en zusje in een overvolle, gammele boot haar vaderland ontvlucht en na een lange tocht in Hongkong terecht komt. Mai en haar familie treffen het dat ze na aankomst in Hongkong niet teruggestuurd worden naar Vietnam. Ze hebben het geluk in aanmerking te

Robert Westall

De verlaten kust

Een van de laatste boeken van Robert Westall, en wat ons betreft een van zijn beste. Bekroond met de Guardian Award. Het verhaal begint met een lucht-aanval op het plaatsje in Zuid-Engeland waar Harry woont. Als zijn huis wordt getroffen, denkt hij dat hij de enige overlevende is. Hij is bang dat hij naar zijn tante Elsie moet en gaat zwerfen langs de kust. Het boek is een spannend en ontroerend verslag van zijn tocht. Een absolute aanrader - nu met reductiebon!

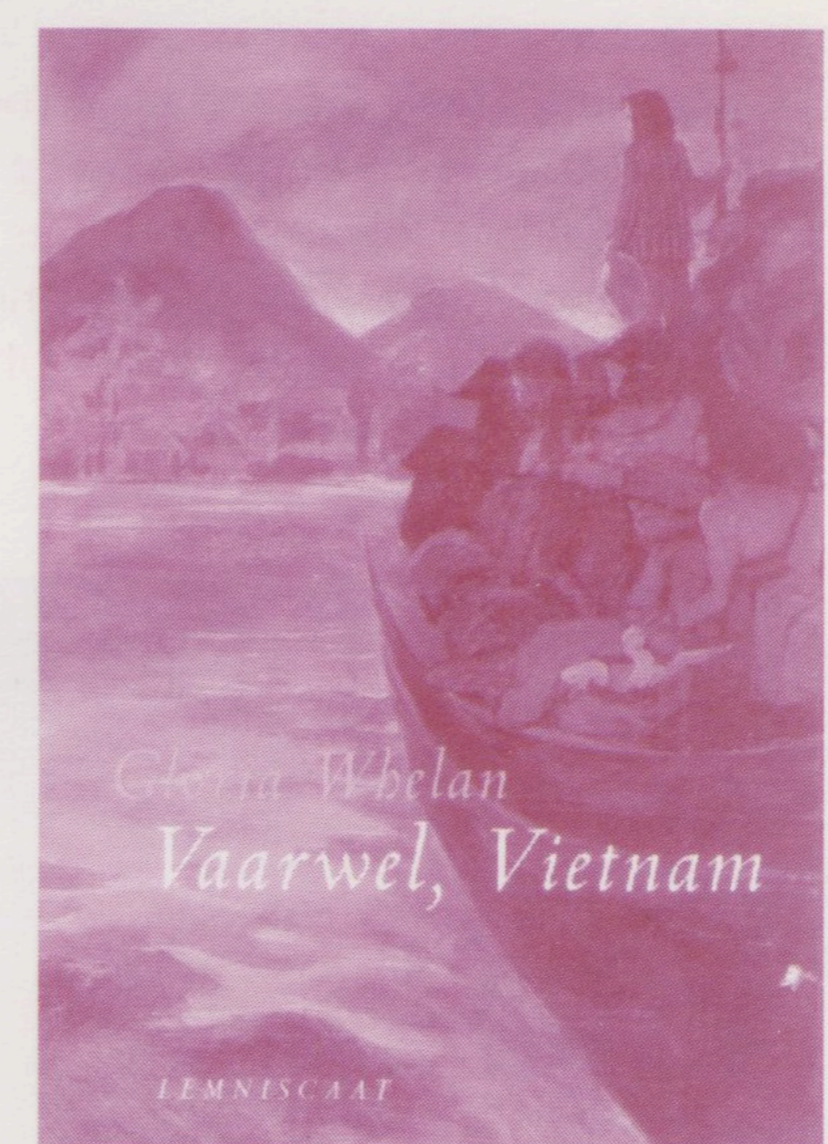
Fragment uit De verlaten kust

De hond blafte tegen een heel raar gebouwtje, dat weggestopt was onder de klif. Een soort lange doos, als een ingezakte schuur. Een hut van een visser? Maar zelfs de armste visser had toch een beter huis dan dit? De wand van de hut leek wel een lappendeken, met stukken van verweerde planken, platgeslagen en vastgespijkerde blikjes, geïroest ijzer en oud linoleum waarvan het patroon nog te zien was. Maar alles was geschilderd met zoete teer, tegen de wind en de regen. En aan het verste eind stak een dunne kachelpijp omhoog, waaruit rook kwam en... de geur van gebakken vis. Die geur was natuurlijk de reden waarom de hond blafte. Harry was nog ongeveer vijftig meter van de hut, toen een deur in de lappendeken openzwaai- de. Er kwam een gedaante naar buiten, die iets naar de hond slingerde wat op een stuk hout

leek. Het was goed gemikt en de hond werd op zijn rug geraakt. Don jankte en vluchtte naar een veilige afstand. 'Hé!' schreeuwde Harry. 'Dat is mijn hond.' De gedaante draaide zich om. Hij was heel lang en opvallend dun, met bleke blote voeten en een broek die halverwege zijn benen rafelig ophield. Hij was helemaal in het zwart, met een lange dunne nek en een lang dun gezicht, en haar dat zilver glinsterde in het laatste licht. Hij zag er griezelig uit, als een spook of een vogelverschrikker. Maar hij zei op een kribbige toon: 'Dan moet je je hond maar bij je houden!' 'Hij heeft honger.' 'Je moet geen hond nemen als je hem niet te eten kunt geven.' Het was een stem als van een kijklende oude vrouw die naar haar voordeur komt om te zeggen dat je niet zoveel lawaai moet maken bij het spelen. Maar hij zag eruit als een man. Zijn haar was aan de achterkant heel ongelijk geknipt en zijn gezicht was zo oud dat er zelfs rimpels zaten in zijn rimpels. Maar hij bewoog zo snel als een kind, een zenuwachtig kind. 'Hoe heet je?' 'Harry Baguley.' Het kon geen kwaad om het aan deze rare snijboon te vertellen. Niemand zou ooit geloven wat hij zei. 'En wat doe je hier zo 's avonds, Harry Baguley? Als je ouders verstandig waren, zou je in bed liggen of je huiswerk maken.' 'Ze zijn dood,' zei Harry.

Gloria Whelan

Vaarwel, Vietnam

Deel 4, 'De zilveren stad', laat zien dat ze daar niet bepaald met open armen worden ontvangen.

Marleen

DIEPTE-INTERVIEW MET EEN STUDENT: IK BEN GEWOON NIET ZO WIJS...

TOEN IK TEGEN MARNIX zei dat ik een afspraakje met hem wilde maken, werd hij een beetje wit om zijn neus, maar zodra bleek dat het om een heus interview voor de Lemniscaatkrant ging, wilde hij toch wel meewerken. Maar – wie is Marnix, en vooral, waarom nu juist Marnix? Nou, om eens wat meer te weten te komen over het leven op een studentenkamer ging ik in Leiden op zoek naar een geschikt persoon. Nu eens niet zo'n ontzettende alto-student met kisten, paars haar en een Bert & Ernie rugzak, en ook niet de eeuwig Bierdrinkende, Bootschoen-dragende student met Bloempot-kapsel en Beige spijkerbroek, zoals je die in Leiden op elke vierkante meter van de straat tegenkomt. Nee, ik ging op bezoek bij Marnix, tweedejaars Engels, die met zijn 14 huisgenoten, strijklank en ruiten pantoffels op nummer 13 woont. Helemaal aan het eind van de gang, tussen bergen wasgoed, was zijn kamer, en daar begonnen ik en mijn assistent, de student S die niet met name genoemd wil worden, met dit diepte-interview.

Verlang je wel eens naar je moeders groentensoep?
M: Euh... Nou, dat valt reuze mee, ik kan zelf ook aardig groentensoep maken. (In het huis is een gedeelde keuken waar iedereen zijn eigen pan heeft.)

Wat is er nou zo leuk aan het op jezelf wonen?
M: Het zelfstandig zijn is wel een aardige verbetering. Je hebt niet iemand die constant op je vingers kijkt. Alleen mensen die om koffie lopen te zeuren... (kijkt S veelbetekenend aan)

Nog iets negatiefs eraan?
M: Ja, je moet 'n hoop zelf doen; afwassen, strijken. Ik probeer het wel bij te houden, maar soms wordt het toch nog een puinzooi.

Heb je wel eens last van vervelende huisgenoten?
M: Niet meer! Er zijn wel eens mensen geweest die om 3 uur 's nachts gingen lopen jeu-de-boulen door de gang, maar die zijn gelukkig uit zichzelf weer weggegaan. Ze voelden zich toch niet zo thuis in dit huis.

Hoe is de sfeer in huis?
M: We gaan goed met elkaar om, één keer in de week met z'n allen eten. Vanavond pannenkoeken!

Hoe kom je hier nou terecht?
M: Via de Stichting.

Ja, en wat is dat dan? Vertel eens een leuk verhaaltje over de Stichting, zodat ze thuis ook weten wat het is?
M: De Leidse Studenten... euh... woningbouw... stichting... ding...
S: Stichting Leidse Studenten-huisvesting.
M: Ja, daar ga je dus naar toe, je schrijft je in en na een x-aantal weken...
S: En je krijgt een pasje! Met een streepcodes!

Heb je er geen last van dat je niets uitvoert met leren omdat er niemand op je let?
M: Hmm, dat valt wel mee. Als ze wel op me letten kan ik net zo goed weinig uitvoeren, dus dat maakt op zich niet zoveel uit!
S: Die kindertjes (dat zijn jullie dus! red.) krijgen nu zo'n heerlijk beeld van de studenten!

Kun je alles betalen van je studiefinanciering, of werk je erbij?
M: Ik heb een aanvullende beurs en daar kan ik best van rondkomen.
S: Lui beest!

Beschouw je jezelf als een standaard-student, met beige spijkerbroek en zo? O nee, je hebt geen beige spijkerbroek...
M: Nee, wel een bruine, is dat ook goed? Maar nee, ik vind mezelf geen prototype. (zie foto)

Ga je vaak naar studentenfeesten?
M: Dat valt reuze mee... Saai eigenlijk!
S: Nu je dan eindelijk die vrijheid hebt van het studentenleven, waarom ga je dan niet elke nacht housen en zo? En waarom drink je je niet helemaal onder de tafel totdat je niet meer weet wie je bent? Ik bedoel, dat doet de gemiddelde student toch?
M: Nou... housen...
S: Je kunt ook best de hele nacht pogoën als je dat leuk vindt.

Las je vroeger Lemniscaatboeken?
M: Euh... De brief voor de koning heb ik gelezen...

Die is niet van Lemniscaat. Thea Beckman of zo?
M: Ja, die wel!

Jan Terlouw?
S: Had die niet iets over een of andere sekse geschreven? *Gevangenis met open deur?*

Goed zo! Ik ga gewoon met jou verder. Ben je bekend met de Lemniscaatkrant?

S: Nee. Nou ja, nu wel, maar ik ben er in zoverre mee bekend dat ik het daarbij houd, geloof ik.
M: We hebben trouwens twee posters van de Lemniscaat op de gang hangen.

Vertel eens iets over je geluids-isolatie!

M: (in extase) Die is perfect! Absoluut, dat is het enige wat hier echt helemaal perfect is. Ik heb ergens gewoond waar je echt alles hoorde. Als er een vrachtwagen voorbij ging was het of heel Nederland ten onder ging! Stond de hele hoogslaper te schudden en het gebouw te kraken en te piepen!

(Vervolgens probeerde ik Marnix uit te horen over de liefdes tussen zijn huisgenoten, maar hijzelf had er geen ervaring mee – zei hij.)

S: Maar iedereen wil natuurlijk details horen over jouw eh...
M: Spattingen? Dat valt reuze mee.
S: Goh... gaap.

Zo zie je maar weer dat niet alle studenten proto zijn. Drink je wel bier?
M: Ik drink geen bier, helemaal niets.

Geen bier! En ook geen bootschoenen! Wel geruime pantoffels, zie ik... Hoe denk je dat je je zou voelen als je hier zou wonen op je veertiende, zoals de gemiddelde Lemniscaatkrantlezer?
M: Euheuh... Nou, eh...
S: Ik denk dat hij dat niet erg zou vinden met al die studentes om hem heen, toch?

Nog even iets over de universiteit...
M: Ja, wel gezellig. Leuke mensen wel.
S: Leuke mensen, slechte koffie.

Hoe is Marnix' koffie trouwens?
S: (roert bedenkelijk) Ja, ik weet niet, ik voel me een beetje eh...
Hoe zeg je dat, hij is prettig anders.
M: Toch beter dan de prut bij Engels.

Ga je wel eens slaapwandelen en dat je dan een andere kamer binnenloopt?

M: Nee, is me nog nooit gebeurd.
S: En andersom, dat je ineens 's-ochtends naast iemand wakker wordt?

(Hier geeft Marnix maar geen antwoord op. Feit is wel, dat hij een slot op zijn deur heeft.)

Gebeurt hier ooit wel eens wat? Desnoods alleen maar dat de spinazie aanbrandt?

M: O ja, absoluut, we hebben een stel latente pyromanen in huis, als die gaan koken staat de hele gang blauw tot in de fusie (= de huiskamer).

Wel eens iets engs gebeurd?
M: We hebben last van muisen... Huisgenoten die niet kunnen koken... Toiletten die overstromen... Water van de bovenburen dat door het plafond komt sijpelen als die mensen een zwembad gaan bouwen in de douche...
S: Soort douche-party of zo, met z'n allen tegelijk douchen.
M: Ja precies, deur dicht en dan kijken tot hoe hoog het water komt...

Wil je nog iets kwijt aan de lezers, een wijze levensles of zo?
M: Ach, het is wel leuk wonen hier...

Ja, dat is een wijze opmerking!
M: Ach, zo wijs ben ik ook weer niet...

Zo zie je maar weer, studenten hebben niet alleen maar intellectuele gesprekken! Maar als je nu echt wilt weten hoe het is in een studentenflat, kun je maar beter zelf eens gaan kijken!

Sylvie

